

F $\frac{1}{1859}$

547

ცისკარი

რომი მეორე

1859

იჭნისი: წიგნი მეექვსე.

როდებთ თსსულებათა:

- I. — სიჯეჟა სათქვამი გორის სობოროში. ბლოდ. ხახანოვისა.
- II. — ანგელოზი. ი. კერესელიძისა.
- III. — რომელ ჭ ჟულიეჯა. დრამა
სუთ მოქმედებად განყოფილი.
ვილიამ შეესნირისა. (ნათარემნი
ქრახსკიუკულითეან.) დიმ. ყიფიანისა.
- IV. — დამაჯება. იოსებ სუბ:ლოვისა.
- V. — სსუა ჭ სსუა ანბავი. (ნსე მეორე ბჟმ'დ'მედ.)

ქუილისი.

კერესელიძის ტიპოგრაფიაში.

სოცევა

თქმულია ვორის სოხორროსა-შინა, ზლოდორ-
ჩინის სოლოდონ ხახანოვისა-მიერ. (*)

ჩრისცე აღსდგა!

მ

„ჭიოს შინა მხაღე ჭ მე
ვისხსა შენ.“ (ფსალ.)

მართლ-მადიდებელთა ქრისტიანებო!

საღმრთო წერილი ცხადად მოგვითხრობს
ჩვენ, რომელი ყოვლისა-შემძლებელმან
დამერიოდან შეჰქმნა რა ყოველივე ესე სოცე-
ლი, ჭ მასთან აღიღო მიწა ქმსყანით ჭ
მისგან შეჰქმნა ვაჟი ხატად ჭ მშავასად თვისა,

(*) სოცევა ეს თქმულია მეცის გვალვის შინეით, რომ
მელიტა აწყო განაფხულის დამღევს. ამ სოცევის შემდეგ
ღა შემდეგ საზოგადო მარაგლისისა, ვასულის ერიოურთა მავთ-
ოხანნი სამღუფლონი ვორისა ქალაქსა ვარეო სოცეითა ჭ
ფერებით; სადაც ექვს აღავს ვარდუსდიათ საღმრთო წესი.
ამ სოცეის გამოგზავნისათვის დღითა ვმადლითა შექმულს

აკურთხა იგი ზე ჰრქჳ: «აღორძნდიო ზე გან-
ძრავლდდიო ზე აღესეთ ქჳსჳნა ზე უკლებდიო
ყოველიო ქმნილებათა ზედა,» ამისთჳს
უხილავი ღმერთი განაგებს სოუელსა ზე მა-
რადის ზრუნავს იგი ჩჳს კაცთათჳს ზე ჩჳს-
ნასა ცხოვრებისათჳს.

ჴეშმარიტ-ანს ესე. თჳსა ყოვლად
მოჩჳდლება ზე სიყუარული ღჳთასა განუ-
ზომელი ზე გამოუკვლეველი-ანს ჩჳსდა მო-
ძართ; თჳსა ყოვლად-სახიერებასა მისსა არა
ნებაჳს სიკჳდლია ცოდვილისა, არამედ მოქ-
ცეჳა ზე ცხოვრება მისი.

ამისგამო ღმერთი, ჩჳდღობითა ზე მოჩჳ-
ყლებითა თჳსითა დროს ვკცემს ჩჳს, რა-
თამა მოვიქცეთ ჩჳს ყოვლისა ბორიტისა
ზე უსამართლოებისაგან, ვითარა იტყჳს
ღავით ჩინასჩარმეტყჳლი: «მოიქცე ბორი-
ტისაგან ზე ჰქებნ კეთილი, მოიძიე მძღობა
ზე მისდევდი მს.» გარნა ჩჳს უცნობელნი
გონებითა ზე მძიმენი ვუკითთა, არა ვისმენთ
ჰძანებასა ღჳთასასა, თჳთი გარდავხდებით მცნე-
ბათა მისთა, თჳთი განვეძორებით რა ღმერთსა
ცოყნებითა მტერთა ჩჳსნითთა; ესე იგი: სოუ-
ლისა, სხეულისა ჩჳსნისა ზე სოუელსა შინა
ეშმავისათა, მაძინ ძარო-ღმნაჳყული ღმერთი
ჩჳსნი, ვითარა თჳლ-უსვავი ზე მარ-ყოთე-
ხელია მეყუჳე მეყუჳებთა ზე უჳალი უჳლე-

ბათ, წინააღმდეგობისა ზე მუნებათა ვარდა-
სტომისათჳს, მოგვსემს ჩქსნ დასაჲსა ზე
გვაძხაღებს ჩქსნ სქემთა ებრ ჩქსნთა: ყოვე-
ლმან ყრჩმან ზე მსაყუთის ვარდაძველმან
შიიღოს სესაჲელთა კუთლად ვებისა.

ამასთანავე უწყოდეთ ესეცა, რომელი
ყოველივე რისსკა დუთისა-მაგრ მოკლენა-
ლი ჩქსნდა, ესე იგი: სრვანა, ძრვანი, შიშ-
ლია ზე სსქანი ესე ვითარნი ბორბ-
ვანებანი, მოიკლანებან დასესაჲელად
სოდვითა ჩქსნ-
თათჳს. ძმანო ჩემო! წარმოადგინეთ წინა-
შე თუათა თქქსნთა აწ არა ვანძრავოვბუთ
არან თქქსნ შორის სუთისა ზე ჯორსისა
ბორბ-ბილჩებანი? ესე იგი: ყზომო ზე
შეყუვრებელი ვანცხრომანი სოვრისანი, ზე
მსთან აძმარცავანება. შვაობა, ვძობა, არა
წმანდება, ცილის-წამება, ანგარება, მტერობა
ზე სსქანი ყმქსნნი ზე მავნებელნი ბორბ-
მოქმედებანი, რომელითათჳსცა აქა თუთი-
ყუთად არა აჲერ არს თქმად სავდებოდ
თქქსნდა.

ქრისტესმაგრ საყუარელინო! არა ხედავთ,
არა გრძობათ? სამხილავოდ ყრისხვთა
სოდვითა ჩქსნთათჳს, აწ დაესძო ცა ზე არა
ძობსა მან წვიმაჲ ქქსნანსაშედა, არა შემ-
წყნებულხროთა სუთითა, რომელი ნყოფნი
ქქსნანსაწა ყწვიძროვბითა ვანისწებან

მუძუნა მწ'ოვებელთანი განხმებან, ჭ ამინ-
გამო ნუ ინებოს ღმერთმან, შიმშილითა ჭ
შესაძრწ'უნებელითა სიკუდილითა კაცთა ჭ
ზარსტყვითა ერთბაშად ეგუღუგების ძარწ'უნ-
ტად.

აწ რა გპყით ჩუენ ძმანო! ვითარ განვე-
რყო ამა ძარწ'უნულის ჩუენსედა სამართლად
რახსვსა ღუთსსა? ნუ თუ ღმერთმან სრუ-
ლიად დაგვიტყვა ჩუენ ჭ ავხდა ჩუენ სა-
ფარქული თხსი? ნუ იყოფინ, ნუ შეძრწ'უ-
ნდებოი, ნუ სუთ-ძოკლე იქმნებოი! «ჭინსა
შინა შხდე ჭ შე ვახსნა შენ» იტყვის წ'ი-
ნასწ'არ მეტყველი. ღმერთი სულგრძელ ჭ
ძრაველ ძარწ'უნე არს, არცა ცოდვითა
ჩუენთაებრ ვევეოს ჩუენ ჭ არცა უსჯუ-
ლოებთა ჩუენთაებრ მოშავოს ჩუენ.

კაცთა მიერ შეყმდელებელი, ღუთის მიერ
შესაძრვებელი არის აი საზოგადოება, რომელი-
საგამო ღმერთი ჩუენ შევკრწ'უნებებს. დაუ-
ტყით ყოველი უკეთურება, შევსწ'ართო
ღმერთსა ხანხული ცოდვითა ჩუენთათვის,
შხურვალე ვუკითხდი ვედრება, ცრემლი,
მუხლითმოდრეკითა ღოცვა, მახანვე ვა-
ქედეს ყრთიერთისა შორის შშვდობა, შეუ-
დროება, ძოვიანება, ვერეთვე სარწ'მუნობა,
სახობა ჭ სიყუარული ღუთისა ჭ მოყუხასა
ღ ყოქს'ლივე კეთილ-მოქმედებანი, რაეცა

სათნო არიან ღმერთისა.

ოდესცა ამას ესრეთ აღვახრულებთ შეყ-
ორვეულებელად, მაშინ ყოველად მოწ-
ყალო ღმერთი, ჩუენ ვაცთა მოძმართ
სიყუარულისათვის განხორციელებული შეი-
სმენს ვედრებას ჩუენ ცოდვილთასა, ვითარცა
შეისმინა მან ვედრება ზ სინანული ნინეველითა
ღ ვარეწარაქცაა მათზედა მოძავალი რისხუა,
ვითარცა შეისმინა ცრემლი ზ ვედრება ეგე-
კა ჩინახარ მეტყულისა, ეგრეთვე მხურ-
ვალე ვედრება მანსე მეფისა, ზ მრავალნი
არიან მგზავნი ამათნი მაგალითნი საღმრთოსა
წერილსა შინა, ვითარცა იტყვის მხარებელი:
«იხორვლით ზ მოვეცეთი თქუენ, არეკლით ზ
განველოთ, რასცა იხორვდეთი სარწმუნოებითი
ვეყითი თქუენ»: ღმერთი შეისმენს იხორვასა
ჩუენსა მაშინ, ოდესცა თხოვა ჩუენი არა
იქმნების ჩინადმდევი ნებისა მისისა. «ღმერ-
თო ვამთხვენ ჩუენ ზ დამამხვენ ჩუენ, შემ-
რისხენ ზ შემიწყალოენ ჩუენ.» ფსალმ.

ჴემძარიცად. ყუელისა არს ქუესყანა ზ
სავსება მისი ზ ყოველნივე დამკვდრებულნი
მის შინა. ყუელია მოაკუდინებს ზ აცხორვნებს,
ყუელი დაგლახავებს ზ განამდიდრებს, დაამდა-
ბლოებს ზ აღამაღლოებს, აღადგინებს ქუესყანი-
საგან ვლახავსა ზ სკორეთიან აღამაღლოებს
დავრდომილსა. ამისთვის იღოცყეთ ზ სტირთ-

დეთ ერთბაშად ყოველნი წინაშე დუთისა-
შლიდარნი ჭ გლობაენი, დიდნი ჭ მტარენი
მტარე წლოვანთათანა.

უძველესად თქუენ გლობაენო, ილოცეთ ჭ
სტროოდეთ, ვინაჲდგან აწვე მოკლებუ-ხარო
მდღევარსა საზრდელსა.

სტროოდეთ თქუენცა გუომტვივნყუნო
მძობელნო წვრილ-მკლებიო დატვირთუ-
ლნო, ვინაჲდგან რამესამე ჰყოთი მაშინ,
ოდესც მკონი თქუენი მოგობოვენ თქუენ
მაყრსა საჭმელოდ, ჭ არა რაჲ გექმნებოი
თქუენ რაჲ მისცეთ მათ ჭამად, მაშინ იგინი
აწვეგენ მოუწვევტვლოდ ყრვასა, ვაგებასა ჭ
ტარიოსა; მაშინ ფრიად შეძრწუნდებოი
თქუენ სყლიოთ, მაშინ ნაწლოვნი თქუენნი
მწარედ შეიწვებიან ესრეთისა უბედურები-
სათს.

ოხ! რა უბნელიეს ჭ შესაძრწუნებელთ არს
შიმშილისა ვაყოთის ქუესყანასა ზედა.

სტროოდეთ თქუენცა მდიდარნო, ჭ ნუ
მინდობილხარო სიმდიდრესა ზედა თქუენსა,
ილოდეთ, რომ უვეთუ არსიო შესაძლებელ
იქმნებას სყიდვა საზრდელისა, მაშინ სიმდი-
დრე, თქრო ჭ ვერცხლი თქუენი იქმნების
ვითარცა მიწა ჭ ქვიძა, ვინაჲდგან შეჭმად
თქროისა ჭ ვერცხლისა თქუენ არა ძალოდით.

თქუენცა სამღუდროთოთ ვრებუენო! ევედ-

რენათ ღმერთსა მშვაჲსად ილია თუშბიტყ-
 ლისა, რათამა ვარეჩარაქციოს ღმერთმან
 ესე მოჩვენული ჩუწხედა საშინელი რისხვა
 ჰ მოუვლინოს ქუწყანასა ჩუწსა წვიძაჲ
 ჰ ნაყოფთა ყხვება. აღიღეთ ველთა შინა
 წმინდანი ხატნი ჰ სოკვეოს-მყოფელი გუბრი,
 ჰ გავიდეთ ვარე ვალოქისა ლიტანიობად ჰ
 ესრეთ ერთთაანა ჯმა მალლად ვალობით ვა-
 ლადებდეთ ერთხმად: ყუალო შეგვიჩულოვნ
 ჩუწ! ჰ ესრეთ მეცა თქუწნათანა შევეერთებ
 ლოცუესა ჰ ვედრებესა ჩემსა, ქუწ დავარდები
 მუხლითმუდრეგით ქუწყანასა ზედა ჰ ზე აღვი-
 ხილამ თუალოთა ჩემთა ზეცად ჰ ვილოცავ
 მასოვრისა ჩემისა წინაშე მღვდმარე სრე-
 მლით. ჟა! შეუფერ ჩუწ ყოველითაო, რთ-
 მელი ვაჲთ-მოუქმარებისათჳს ვანხორციელიდა,
 დაიცე სახიგრო კეთილ-მოჩუენე მეფე
 ჩუწნი ერთიერთი ამა მოჩვენულისა რისხვი-
 საგან, მოგვიტყვენ ჩუწ ყრიცხენი შეცო-
 დებანი ჩუწნი, მეოხებითა ყოვლოდ წმიდისა
 დედისა შენისა ქალჩულისა მარიაძისათა ჰ
 ყოველითა ნების ყოველითა შენითა, მოანიჭე
 ყოველისა ქუწყანასა წვიძაჲ ჰ კეთილი ჰაერა
 ნაყოფისა ვამოღებად, რათა ვანვძღეთ ჩუწ
 უღირსნი შენითა პურიითა ჰ მით აღვივსნეთ
 შრავლითა ჩუწლიობითა შენითა; ჰ მარადის
 ვუკლითა ვადიდებდეთ შენ ჩუწნათჳს ვანხორ-

ცეცხლებულსა შესა, თანა შამით ჭ სულთით
 წმიდითურით, აწ ჭ მარადის, ჭ უკუნითი უკუ-
 ნისამდგენ. — ამინ.

1859 წელსა.
 აპრილის 27-ს დღესა.
 ქ. გორში.

ანგელოზი.

სიწყნდიადე შევად ღამისა
 ცუვილის ქალაქს ზე გარდმოჰვეწოდა,
 დათრთვილვა ოდენ ცისგნით ნამისა,
 შიანრყოთი ყვავილით შორლოდ შევენოდა.
 სრყოდ ჩუქობდა გარშემო არე,
 ერთობ ღუმილი გარსა ვეზინა,
 ძიოს შიგან იყო მუნ არე-მარე,
 შრომის შემდგომს თუოც ბატონს ემინა. (*)
 შორლოდ ზოგაჲგერ მტკვრით, ჭრიჭინათ სმანი,
 ქალაქს ნელიად გარდამოჰსტემდენ,
 ზოგაჲგერ სიოს დასაულით მთანი
 თითქოს ზეჭირსა, უხვად მოჰვეწოდენ!
 ეს იყო უამი მუა ღამისა, —
 შირველი ყივილი რა ქათმის ისმა,
 ამ დროს გაეღვიო ცით ციადისა
 ანგელოზის ჯმა ყუცებ მოისმა!
 შემდგომს გამოკრთა რა ანგელოზი,
 ნელიად ცუვილის დაეშვა თავსა,
 მოსდევდა გარს სხუათ ანგელოზთ დასი,
 რომღონი მოეცუა საღმრთოსა ძიოსა.
 რა დასდვა ჰვერს, მუნითგან აგერეთ,

(*) ბატონს ეძახდნ მუჲს. აქ ბატონს არაკლი მუჲს
 ვუწოდებ.

შემოდქმებს ოდენ მადლს შესწარვიდა,
 მუხლ დადრეკით, გულ გაპყრობით, ესრეთ
 დასიც მსურვალთვდ მას მიზამვიდა.
 შემდგომს მოზრუნდა ზ ორივე გულს
 ჰჳარავდა ერს ვით სხივი მდგომარსა,
 რა რომ ხედავდა მადლსა მამინდგულს,
 ლოცავდა გრძნობით საქართველოსა.
 ქათამი გაკმიტვს ერთხამად კმანი,
 მტკუნბრიცა ამ დროს თითქოს რომ შესდვა,
 განკროენ, იკრძაღონენ თუთ ჳრინჭინანი,
 გარემოება ღყმილს მოეცუა.
 ჳაოზნი, მთანა, ღრენი თუ კლოდენი,
 რა რომ ნაკადოც მოუკლეს ღენას,
 ვეღნი, ყუავიღნი, ერთობ ყოვეღნი,
 მიუპყრიდნენ მას ერთობით სმენას.
 ესრედ ფრინავდა ხუთიორთ წამი,
 ბოლომდენ იყო ზე განხმული ცა,
 სრულ-ქმნა რა წმინდამ მან საღმრთოთ ყამი,
 შემდგომს კმეყოფით უკუნ მიიქცა!...
 ზ ისევ ქალაქს უწინდებრივი,
 ღამე შეექმნა ჩვეულებრივი!...

ამისა შემდგომს განვლეს ბევრთ წელთა,
 წელთა მწუხარეთ, დაუღვრომელთა,
 ხალხთ ექმნათ შეცუტლა ერთობ ყოველთა,
 დიდთ, თუ მცირეთა, თუთ ჩუწნთ მშობელთა.

რავედენა ხაღონა შემდგომად მისა,
 ვით ხეს ფორთოზონა ძირს დაცვივნულონ,
 რამდენს თემის ხაღონისა პირსა
 ყხილოვს, მუნვე ბანაკებულონ?
 აჲ ყოვლის ვაღის აზრი სხუა არი,
 ცვლილოება ექმნა ხაღონი მოქმედებს,
 ამ საყუყუნით გარეჟის ნაქნარი
 ბორბორტი ჰუარავს გარემოებს.
 განვლოვს ჭ განვლოვს მრავალი წელით კვლოდ,
 თუქც მუქადმეს ბევრსა ყნიძნავს,
 რომ საქნოვუგლო, მყოფი საწყალოდ
 მს ანგელოვსა აღარ ყხილოვს.
 ჭ მხოლოდ ერთხელ, გათენების ფამს,
 მოვიდა ფრიად ფერიით ნამკრთალო;
 მოვიდა მხოლოდ თუი შთარება წამს,
 აღრანდგოვბრ არც მოსდევდა ძალი.
 დასდგა, დახედა ჭ დანანებით,
 მჲყხარებოთა მან გაიციანა,
 არცა ყლოცავს, არცა დაყოცავს,
 შეჭმუხუნით ოდენ ყუყუნვე იქცა!
 ჭ ესრეთ ლტოლთვილით, ჩუქს საყბდაყოთი,
 მსჩანს რომ დაგვევმა ცა საყუყუნით.

.....

16 პიხს.
 1859 წ.
 ქ. ტფილის.

ი. კერესელიძე.

მოქმედება შესამე

ს ი ლ ვ ა I.

ქალაქის შეიღანი.

შემოვლენ შერკუცადო, ბენვოლიო ჭ შრავა-
ლნი. მოსამსახურენი.

ბენვოლიო. წავიდეთ ლუთის გულისათვის,
შერკუცადო. ვერ აცუობ, როგორი სიცხეა; კაპუ-
ლუცები გარეთ არიან ჭ თუ ერთმანერთს შევჭსუ-
დით, მე ვიცი უსიფათოთ ვერ გადავრჩებით; ამ
სიტყეში სისსლოცა ჭსდულს.

შერკუცადო. შენ სწორეთ იმათა ჭეაგსარ,
სასტუმროში რომ შევლენ, სძლებს მოისსნიან,
კუთსეში მიაყუდებენ ჭ იცუვან, ღმერთმა ინებოს,
რომ არ დაგვჭირდესო. — ჭ მაშინვე ბი კელსა
ჭსტაცებენ ჭ მსახურს შეუხევენ, თუ სამსახური
დაუეგვიანდათ რამე.

ბენვოლიო. მე ვჭეაგარ იმათა?

შერკუცადო. სხუაწედ უფრო ადული დასამშ-
დებელი არცკი შენა სარ. შენს შესურებას მაუდენო.

არა დასჭირდება!

ბენვოლიო. მაინც სად მივალთ ასლა?

მერკუტაიო. შენისთანა რომ ორი იყოს ცოცხას ხანში ერთი დაღვრხებოდა; ამიტომ რომ ერთი მეორეს მოჭკლავდა უსათუოთ. შენა? შენ ისეთი ხარ, რომ ვინც უნდა შემოგუხდეს, უთუოთ ხსუბს აუცეს, გვ წუწრი რათა ვაქტს ან ხემსე მეცი, ან ხემსედ ნაკლებით; მეორეს წყნხუბები, მე რომ აქა ვარ, მენ თსილის მტურევას როგორა ჰბედავო; თქალები ვაქტს თსილის ფერი ზ აერე შორს დამხანავი კიდევ იმიჯომა ხარ. შენი თავი კუწრუსივით არის გამოცენილი სახსუბარის მიწესებითა; მაგრამ, ამისდა ნაცულოდ გკუხედ კი თსლათა ბძანდება; თუ აღრე ვაგანდა რამე, ისიც შემოგენარჯა მრავალს შენეპურათ აცესილს ხსუბში ზ უმა-ცეენაში. მე მასლოეს, ერთს ვაცს რომ ხსუბი აუცენე ქუხაში, რათ ახუწლენო ზ მალლი რათ გამოძილენიყო, მსეზე ეძინა თავისთსლო. შენ არ იყავი, ერთს მკერგალს რომ ეწლი ჰსტაცე როგორ ვაბედე, რომ აღდგომამდინ ასალი ხოსა ხაიჯუო; ზ მეწალეს რომ შეუციე, როგორ თუ ასალს წალგბსედ მუწლი ლენცები დავიკერებიაო. მე კი მეუბნები ხსუბს მოერიდეთ.

ბენვოლიო. მე რომ შენსავით მახსუბარი გჭეოფილოვიყო, ასლავე დამკვირებდი ხემს თავსა, ვინც კი ზირობას დამიდებდა, ამ ორ საათში არა ავიტყუდესრათ.

მერკუციო. მამთქნარებინებ მაგისთანა ლანა-
რაკითა.

მოგა თეიბაზლი, რომელსაცა ზამენიჲე კანულე-
ვიანი თან მოსდევენ.

ზენვოლიო. ღმერთსა ვჭფიცავე, აგერ კანუ-
ლეცებიც მოდიან.

მერკუციო. მოდიან ზე მოვიდნენ, რა შენა-
ღულება.

თეიბაზლი. (თავის კაცებს.) ასლობ იყავით ჩემ-
თანა; ამათ მინდა გამოგვლანარაკო. ვაძარფუჭება,
ბაცონებო; სიჯეჲე მაქუს თქუწნში ერთერთთან.

მერკუციო. ერთად ერთი სიჯეჲე ჩუწნში
ერთერთთან? არ შეიძლება სხეც თან მოაყოლოთ
რამე, სძალი მაგალითად?

თეიბაზლი. დიად მისათ ვასლდები, თუმცა
თქუწნთან მაგდენი მიხეხი არა მაქუსრა.

მერკუციო. უმიხეხოთ ეი ვერ მოასერსებთ?

თეიბაზლი. მერკუციო, გეცუება შენ ზე რო-
მიო შეთქმულსართ ზე ერთად ჰმოქმედებთ.

მერკუციო. როგორ თუ შევთქმულვართ.
მესტვრენი გეონივართ თუ? ვაფთხილდი, სომას
არ ვადავცილო; თორემ (სძალხედ კელს დიდებს.)
ამ ჭინურმა არ შეგათამაშოს.

ზენვოლიო. ხალხში ვართ აქა; ან წავიდეთ
საითმე, ან დაწუნარებით ვილანარაკოთ, რაც სათ-
ქმელი გვექონდეს. თუ არა ზე ვაგჰმორდეთ ერთი
მანერთსა. ქუწყანა გვიყურებს.

მერკუტიო. რამდენიც ეპრიანებოდეთ, იმდენი გვიყურობ; იმიტომაც აქვთ თუქლები. მე აქა ვჭირები, & იამება ვისმე თუ ვწყინება, მაგდენს არას დავსდევ.

მოგა რომეო.

თეიბალოდ. თქვენ მძულობით წაბმანდით, ბატონებო. მე ავერ ხემს კაცსა ვჭნედავ.

მერკუტიო. ის თუ შენი კაცი იყოს, მე ჩამომარხოხ. სმალში თუ გასვლელ, მაშინ კი ვიანხლება; ამ შემთხვევაში სწორეთ ვთქმის შენი კაცობა

თეიბალოდ. რომეო! ისე შეუჯერები, რომ სსუა სიუყუა ვერ მომიხერხებია რა შენთვის სათქმელათა, ვითს ვარდა: შე ფლიდო, შენა!

რომეო. თეიბალოდ! მე მიხვნი მაქვს შენის სიუყარულისა & ეს მიხვნი მარევებინებს შენთვის მავ ვუთარს პრისხანებას. მე ფლიდი არავარ, მძო, მძულობით. ვაცეობ, რომ ვერ მიცნობ ვერა.

თეიბალოდ. მაგით ვერ გადისდი, რაც შენვან წყენა მასსოვს. აქვთ გამობრუნდი თუ კაცი ხარ & სმალი მოიმარჯვებს.

რომეო. განმოცხადებია, რომ ხემს დღეში შენთვის არა შეწყუენინებინოს რა & წრდელი პაცი ვისცემავა მქონდეს შენი; მაგრამ ამ გრძნობას ვიცი ვერ ვერ მიჭნედე, მანამდისინ მიხვებს არ ვაივებ. ასე, ხემო საუყარელო კანულოვცო; — შენი ვვარი ისეთი ვვარია, რომ პაცივს

ვმსჯე, როგორც ჩემს საკუთარსა ზე — ეთხოვ
 ეული დაიმშდო. —

მერკუციო. ვაჲ სირცხვლო, ვაჲ თავის ვაუ-
 პაციურებაე! — აქეთ ჩამომეცალეთ. (ხმალს გაიძრობს
 და თეიბლეს შეუღებს.) შე სამაგელო, შენა! აქეთ
 მოეთრიე.

თეიბალოდ. შენ რა გნებავს?

მერკუციო. სალახანების მედეო! რა მნებავს
 ზე შენს უსრას სირცხვლოში ერთერთის ვასტუმ-
 რება მიხდა ვიკადნიერო ზე დანარჩენი რვა ჩავა-
 შხამთა მიხნცა; ვხანთო, შენ როგორ მოიქცევი.
 შენი ხმალი, როგორც ვაცყობ, თუ ყურში გელი
 არა მსჯეცე, ქარქაშიდამ ამოსვლას არ აჩირებს.
 დაპურე თორემ, მანამდისინ მაგას ამოილებდე,
 ჩემმა ყურში არ წამოვიხურხულოს.

თეიბალოდ. (ხმალს გაიძრობს.) ვასლავარ.

რომეო. საყურელიო მერკუციო, ჩავეგ ვე
 შენი ხმალი.

მერკუციო. (თეიბლეს.) აბა! (შეიტაცებთან.)

რომეო. ვაგაშეშლოთ, ბენვოლო! დადექით!
 სირცხვლო, ბავთნებო დადექით! თეიბალოდ! —
 მერკუციო, — ქლექში ჩსუბი მთავრისაგან სასვი-
 კათ არის აღკრძალული; დადექით, ღრუთის ვული-
 სათვს; თეიბალოდ, მერკუციო, ჩემო საყურელიო
 მერკუციო! (მერკუციო იგოდება და თეიბლედ წავა თავისის
 ვა(ტე)ბო).

მერკუციო. დავიბერქო თქმ წყალსამც წაუღია
 ვ.

ორივე ოჯახი, — გამისჯუმრეს? — ისე წაგიდა, რომ არა დაშვებია. —

ბენვოლიო. როგორ? — დაიჯერი თუ?

მერკუციო. დიალ, დიალ! ცოცხა გამკაწრა! მაგრამ ესეცა კმარა. ბიჭო, შენ ეა! აქიმი მომ-
გუარე, ძალე. (ბიჭი გაიქცევა.)

რომეო. ნუ გეშინია, ჩემო მერკუციო! შენი დაჯერილობა ავრე შიშიე არ არის.

მერკუციო. არა, ორმოსავეთ ღრმა არ არის, არც ეპკლესიის კარის სივანე აქებს, მაგრამ როგორიც არის, ისეცა კმარა. აბა სულ მობმანდი ჭ ჩემი ანბაგი იკითხე, თუ ჩემს უკანასკნელს სამყოფში გაშოთული არა მნახო. მე ჩემს საქმეს მოვრჩი, ახლაკი გამარჯულებით სოფელო! ჟანაბამდინაც გესა ჭქონიათ ორსავე თქუწნს ოჯახსა. — როგორ? სასიკუდილოდ ვაკაწრული, ჭ მერე ვისიან? — ერთი რალაც სასაცილო მაწანწალო, ცრამასით გაბერილი, მსეცი. (რომეოს.) შენ რალა ჟანაბა ვაწუწვდა, რომ შუა ჩამოგვეერიე; — შენი მკლავის ქუწშიდამ იყო, რომ სძლის წუწრი მატაკა.

რომეო. თქუწნი ვაშუწლემა მინდოდა.

მერკუციო. მიშუწლეთ ერთი, სასლში შემი-
უტანეთ სადმე. რომეო, ვაცყობ, გონებასა ვჭკარ-
ვაგ. ჟოჯონესთსამც დაუნთქამს ორივე თქუწნი
გუარო. იმათი ბრალთა რომ ტყიები უნდა ვაძლო
ახლა. მოვრჩი მე ჩემს საქმეს. — წყეულიმც

იყოს ორივე ვეჯარი. (ბენვოლიო წაყვანს პერკუციოს, ღიჯღ დაუღონოებულს).

რომეო. (მარჯო.) კეთილშობილი კაცი, მთაგრის მახლობელი ნათესავი, ზ ხეში სარწმუნო მეგობარი, სასიკუდილოთ დაიჭრა ხემის მიზენით; ზ მე, მე ვჰხედავ რომ ხემს ზაციონებსას ხირქი მოაჯსო თეიბაღმა, თეიბაღმა, ხემმა მოეჭარემ, — რომელსაც ეს არის ესლა დაემოეჭრე, ჟერ ერთს საათსაც არ ვაუგლია. ოჰ! ყოვლად სჯრფოთ ვულოეცა! შენმა სიყუარულმა გამაქლახუნაგა? შენმა სჯრფობამ მოძალა ხემი ვუოადობა. —

მოჟ ბენვოლიო.

ბენვოლიო. ოჰ! რომეო, რომეო! წაილო შენი ჭირი საბრლო პერკუციომ.

რომეო. შავი ბედი ღლეგანდელის ღლისა საზაროს ბეჭედს ასუამს მომაგალს ღლეგებსაცა. ღლეგანდელი ღლე იწყობს დღის უბედურებასა ზ მომაგალმა ღლეგმა უნდა დაბოლოგონ.

მოჟ თეიბაღდი.

ბენვოლიო. აგერ ის გამხეცებული თეიბაღდიცა.

რომეო. ეს სოცსალი, გამაყებული ზ პერკუციო კი მეჭდარი! მოთმინებაგ! შენ ცადმიმართ წარიმართე, ზ მეზნებარე მრისხანებაგ, შენ წინა მიძელ! (დაუსლოვდება თეიბაღდს.) თეიბაღდ! მე რომ სიფლიდე მიწოდე, შენთსვე გამომიბრუნებია. პერკუციოს სული ჟერ შორს არ არის წასული,

შედეგ დაგვჯერიალეს, ჭ შენ ველის გზის ამხანა-
გაა; ან ერთ-ერთი უნდა ვაგვჭეუწთ, ან ორივე.

თეიბაღღ. ამაყო ემაწვილო! აქ შენა ხარ
იმისი შეგობარი ჭ შენვე ვაგვისცუძრებ იმასთან.

როძეო. (ხმალს გაძროხს.) ამან ვაგვეარხიოს.
(შეგვარებთან და თეიბაღღ დაუცმა.)

ბენვოლიო. ვაიქეცა, როძეო! მოჭქორდი
აქეურობას. მოქალაქეები ავერ მორბაან ჭ თეი-
ბაღღ მკუძარია. რალას ვახერებულხარ. თუ დავი-
ჭიროვს, მთავარი უთუოთ სასიკუდილოდ ვანგა-
ცდევებს. წამოდი, წამოდი! დააწვიე თავი!

როძეო. ოჰ! ბედის წერაო!

ბენვოლიო. რალას უეუერებს? (როძეო წავა.)

მოსცვიან მრავალნი მოქალაქენა.

პირველი მოქალაქე. — საით ვაიქეცა ის შერკუ-
ციოს მკუძლელი? თეიბაღღი, ის კაც-მკუძლელი,
საით ვაიქეცა?

ბენვოლიო. თეიბაღღი ავერა მეგს.

პირველი მოქალაქე. თქუწნ ხემთან წამობ-
მანით, უფალო. მთავრის საკელით ვიბძანებთ,
დამშორხილდით. (ველს მოჭკიდებს ბენვოლიოს.)

მობანდებს პოავარი ჭ დარბაისელნი, კაპაყლოვტი,
მონტევი, დონნა კაპაყლოვტისა, დონნა მონ-
ტევისა ჭ მრავალი ხალხი.

პოავარი. ამ საქმის დამწუბონი სად არიან?

ბენვოლიო. კეთილშობილო მთავარო; შე
შეიძლია დაწვლილებით მოგასხნო, საქმე რო-

გორც იყო. ამ მეტადარს რომ ჰხედავთ, ამან
მერკუციო მოჰკლა, თქუენი ნათესავი, ზ ეს
მოჰკლა ყმაწვლმა რომეომ.

დონნა ვაპულოვტისა. (დუხლოვდება თეიბაღის
გუმს.) თეიბაღ! ხეძი მძის წულო! გაა ხემს
ამისს მოსწრებასა, ხემის თეიბაღდის სისხლი
დათხეულა აქა! — მთავარო! თუ თქუენში სამართა-
ლი იბოვება, ამ დათხეულის სისხლის სამაგიეროდ
მონჯევის სისხლი უნდა აგვალეხინოთ! გაა ხემო
თეიბაღდ, გაა ხემო მძის წულო!

მთავარო. ბენვოლიო! ვინ იყო ამ საქმეების
დამწყობი?

ბენვოლიო. აქ მდებარე თეიბაღდი ვახლდათ,
რომეოსაგან მოკლული. — რომეო დიდის მოთა-
მინებით ამძვდებდა ზ ესუქწებოდა, იფიქრეთ, რა
საწყენი იქნება მთავრისათვის თქუენი ჩხუბიო.
რომეოს სიმძვლით ლანარაკმა, მდილობამ, თავა-
ზიანობამ ზ ნაცვისწყმის თხოვნამ, გერასფრით
გერ დაამძვდა თეიბაღდი. ყურა არ ათხოვა თეი-
ბაღდმა, სძალ ამოღებულო მივარდა მერკუციოს
ზ მეგრდში რომ წუქრის ჯაგებას უბირებდა, მაშინ
იმანაც სძალი შეხუჭდრა ზ ჯალის ყლით რომ
სიკუდილი ასე თავივამ მოიძიარა, მეორეს ყელით
იმას შეუტია, მაგრამ იმანაც მოიგერა. ამ დროს
მივარდა რომეო: «შედექით, ღუთის გულისათვის
შედექით, მძებო!» თავისის სიძარდით ორივე სძლე-
ბი ძირს დამუჭრინა ზ შუა შეუვარდა ვასამუჭ-

ლებლად. მაშინ გახელებულმა თეიბაღლმა რომიეოს
შკლავს ქეჭვმ გააძურინა სძალი ჭ აჯაკა მერკუ-
ციოს. — თეიბაღლ ვაიქცა მაშინვე, მაგრამ ვაძო-
ვრიალდა ისევე ჭ ახლთა რომიეოს მოუბრუნდა.
გულდამწუარს ჭ შეწუსებულს რომიეოს მოთმინე-
ბა შურის გებათა ჭქონდა მაშინ ვარდაცულოლი.
ვლვასავით უუცრად ეჯაკნენ ერთმანერთსა ჭ
მანამდისინ მე სძალს ვაგიძრობდი ამათ ვასაშუქ-
ლებლად, თეიბაღლი მეჭდარი დაეჯა ჭ რომიეო-
გზას ვაძოუდვა. ახლავე სული ამომძურეს, თუ
ეს საქმე ჭეშმარიტად ასე არ იყო, უგანათლვე-
ბულესო მთავარო. (*)

მთავარი. რომიეომ მოკლთ ისა, ვისაც მერ-
კუციო მოუკლავს. ესოდენ საყურელი სისხლი.
მე ვინლა ვადამინადოს?

ბენვოლიო. რომიეო ნუ იქნება მასუ-
ხის მეგებელი, მთავარო! მეგობარი იყო ჭ იმი-
სი მეჭოელი რომ მოკლთ, სხუა იმაზედ მეტი
არა უქნიარა, რასაც კანონი არ იქმნდა.

მთავარი. დაუშაებთა ჭ დასასჯელოდ ახლავე

(*) შესანიშნავია, როგორ აღაპარაკებს აქ ბენვოლიოს
ფეოკრი. ბენვოლიოს ამ დრომის დასაწყისიდან აქამომდე
მაცოლისნ უმაწვილ-კაცად ვიცნობთ. და მაცოლისნების ვალი
იყო, არცა რას საქმეს დაუბლიდა, რომ მართალი მოესნე-
ნებინა მთავრისათვის, თეიბაღლს პირუჭლოდ რომეომ შეუციაო-
ბეგრამ ეს ბუნებათა წესი დამტკიცა, რომ კაცია, რაც უნდა
გულმართალი და გულწრფელი იუოს, მინტ თაგისს მსარეს
მაჭკრძავს ყოველს სემოქალაქო უთანხმოებაში.

ვანძიწესებია ვანდევნა იმისი ამ ქალაქითვან.
 თქუწნი სიმულოლი მეც მომეცხო; თქუწნი
 მცრობამ ჩემი სისსლოც აღინა! მაგრამ ისეთს
 სასჯელს ვაგიჩენთ, რომ ამ სისსლის დაქცევა
 თქუწნივე ცრემლით ვაგვირებინოთ. ყოუ ვიქნები
 თავის ძართლებსათვს ჭ ბოდიშისათვს. ვერცალა
 ცრემლი, ჭ ვერცალა ვედრება, — მოესმარება
 თქუწნს დამნაშაობას. იმედი არლარა იქონიოთრა. —
 რომეომ დაჩქაროს, თუ ჭკუა აქუს, ვასტლა
 ჩემის ქუწყანიდამ ჭ თუ ჩემს სამფლობელოში
 მოასწრეს სადმე, უკანასკნელი იმისი ყამივც ის
 იქნება. წაილეთ აქითვან ეს ვეჟამი ჭ ჩემის
 ბძანების დარღუწვას არავის ვირჩევთ: სწორეთ
 ის მოწყალეებაა მომაკუდინებელი, რომელიც
 კაცატლას მიუყვამებს. (წაბანდება და სსუანტ წავლენ.)

ს ი ლ ვ ა II.

ოთახი კაწულეტის სსახლეში.

შემოვ: აყულიეტა:

აყულიეტა ვანამრჩობლეთ სისწრადე თქუწ-
 ნი ცაში მნათობად მოგზაურებო; დეძურენით
 დასაგოეთისაკენ, რომ ღამის სიბნელე დაუყოვნე-
 ბლივ ქუწ ჩამოვარდეს. შექსდუემე შენი შიშიმე
 ფარდები, ღამეო, ღამეო, საიღუმლოდ მოცრდიოა

ლეთა შეფაო, ჭ დაუხმე ყველას თუალები, რომ
 მოვიდეს ჩემი როძეო ჭ ჩემს წიაღს მოვიგოს
 უხილველი, იდუმალი. სსჟა რა სინათლეა ცრფი-
 ალთათჳს საძირო, თუ არ ეოდება ერთმანერთათანა.
 სიუჟარული ბრმა არისო ჭ ლამეც იმიჯომ შეჰჰრჭ-
 ნის. მამ მოდი ლამეც მდუძარეო, მცუქლო
 საჩქმუნოო, შენის შაგით მოსილი ჭ იქ მიმიყ-
 ვანე, სადაც ჩემი დამარჯსებელი ინაგებოდეს,
 სადაც ორმა წმინდამ ჭ უბიწო სულმა უნდა
 აღსრულონ წესი ზირჭლის მსუქსრანლის შეწირ-
 ვისა; მოასნი შაგი ლართი შენი ჩემს სიმშუდის
 ჭ უმანკოების სიწითლესა, მანამდისინ გათამამებუ-
 ლი სიუჟარული სსჟას ამ საიდუმლოებაში არღა
 რასა ჰსედავდეს, თუ არ შეუვიხებელს აღსრულე-
 ბასა ზაცვიფოსნებითის გაღღებულებისასა. მოდი,
 როძეო! მოდი! შენ იქნები ღღე ჩემის ლამისა:
 სიბნელეზედ ისე მცოცვედ გამოირკეტვა სისწე-
 ვაკე შენის სსხისა, როგორც ახალი თოვლი
 ყორონის ფრთაზედა. მოდი, ლამეო მოწყალეო;
 მოდი ლამეო ცკბილო ჭ წყუდიადო, მოძებარე
 როძეო ჩემი; ჭ როდესაც სიჯოცხლე დასრულოს,
 მაშინ აიღე ჭ გარსკვლაგებად დაკუწე: ზირსა
 ქუჭყანისასა ისეთის ელვარებით განაბრწყინებენ
 მაშინ ისინი, რომ მრთელი ქუჭყანა შენ ლამეს
 შემოეგვროდეს ჭ აღარ მიჰსედავდეს აღარც
 მესესა ჭ აღარც იმისს დიდებასა. — ოჰ! ვიყიდე
 მართალია, უფლება სიუჟარულისა, — მაგრამ

ჟერ კი ეს უფლება არ მიძილია. ვასყიდული ვარ, ზე მსყიდველსკი ჟერ არ დაუნყობარ. თქმ! რა ნაირათ ვაგროძელდა ეს დღე? თითქო დიდის დღესასწაულის წინა ღამე იყოსო პაჯარა ემწვილისათვს, რომელსაც ანალი უცნსაცძელი ვეულება ზე ხაცმა მოუთამენლათა მსურს. — თქმ! ავერ ზემი მიძაცა! —

შემოვა მიძა ზე მოაქეს ბაწრის კბე.

ჟაყლიეცა. ანბავი მოაქეს რამე; რასაცკი რომეოსას მეცვეს რასმე, ეოველივე მჭვირმეც-უქსლობა იქნება ზემთვს ღუთიური. აბა! მიძა! რა ანბავი? ევ რა არის, ევლში რომ ვეჭირავს! ის კბეა, რომეომ რომ დავაბარა?

მიძა. ჭო, ჭო! ბაწრის კბე. (მარს დავაბავს კბეს.)

ჟაყლიეცა. ღმერთო ზემო! ევ რაღა არის? რათ იძუტურეგ ავრე ევლებსა?

მიძა. ღმერთო დიდებულა! მოკედა, მოკედა, მოკედა! ვაჰ ზემს თავსა. ვაჰ ზემსნი ბრალი ქლო, ვაჰ ზემსნი ბრალი. აღარ არის უბედური, — მოკლეს, მოკედა!

ჟაყლიეცა. ღმერთი ავრე უწყალო როგორ იქნება!

მიძა. რომეოკი იყო! თქმ! რომეო, რომეო! ღმერთო! ვინ იღიქრებდა ამას!

ჟაყლიეცა. როგორი სულის მეტერი ხარ მენა, რომ ავრე მჯანჯავ! ასე მჯანჯავ, რომ წყველნიც ვიწყენს. რომეომ მოიკლა თავი თუ? მსთქვა

ჭო-თქო ზე მარჯო ეს ერთი სმა მომკლავს ისე მსწრაფლათა, რომ ვასილისკოს თუალსაც არ შეეძლოს. თუ რომეო აღარ არის, აღარც მე ვარ. მითხარ, დედაკაცო, ჭო თუ არა? ამ ერთმა სმამ ან მომკლას, ან მაჯოჯსლოს.

მიძა. მე ვნახე იმისი დაჭრილობა, ჩემის თვალითა ვნახე, — ღმერთო შენ დამისხენ, — მიე მუძუძი ნაკრავი, გაა ჩემი ბრალი! მძოვრილა ვღია, სანახავათ სანარელი; ფერი, ფერი იმისი, ცარიელი ნაცარი; — სულ სისხლით შეთუთსვნილი; — გული შემიწუხდა, ვონება დავჭკარვე, რომ ვნახე! გაა, გაა!

ჯიუთივცა. ო-ჰ! ვასქდი, გულო, ანლავე ვასქდი; დადგით თუალებო, სინათლე აღარ დაინახათ; სსეულო მიწიერო, მიწადვე დაიძალე, რალს აყოვნებ; სულო, ვანვედ ზე ეს სსეული რომეოს საფლავს მიუვდე.

მიძა. თეიბაღდო, თეიბაღდო! გაა შენს ემწულკაცობასა, — გაა შენს სიმამაცესა. უკეთესი მეგობარი ვინა შეგვდა მე უბედურსა; უკეთესი ზდილობა ვინლა ჭქონდა; გაა მე შენის სიკუდილის მხანჭლსა!

ჯიუთივცა. რა გრივალი არის ვეა, ორივეს მხრიდამ რომ აგრე მოქრის ზე ჭვლეფს ქუჭყანასა? რომეო მოკლეს ზე თეიბაღდ მოკუტა? სასურველს ბიძაძულსაც მოგაკლდი ზე უმეცესად სასურველს ქმარსაცა? მაშ რას გაუჩუძებინარ მეორედ მოსულის საყრო? ვინლა უნდა იჯოჯსლოს, რაკი ეს

ორნი აღარ არიან?

მიძა. თეიბალდი მოკუდა ზე რომეო ვაგდეს; რომეომ რომ მოკლა იმიტომ ვაგდეს, დაჰკარავს ქალაქიძაძა.

აქულოცა. ყოვლად ძლიერი! როგორ? რომეომ მოკლა თეიბალდი?

მიძა. ჰო, რომეომ, რომეომ, — ვაჲ მე!

აქულოცა. ოჰ! გულო საზარელო, ცკბილის სსით მოსილო! ოჰ, გუწლო მზაკუარო, ყუვილესში ხაძალულო! მდგარა როდისმე გეძაძი ამისთანას მშუწნიერს სადგომში? ოჰ! მჯარვლო, სიამოვნებით აღსავსე! ეშმაკო ანგელოზებრივო! აუთარო მჯრედის ბუძულებით მოსილო! მიგელოკრავის ბეწვანო! ცოდულო ცხოველო, ზეციერის ნათელით მკობილო; ანგელოზო დანთქმულო, აგაზაკო ნაციოსნების გამომეცყუწლო! ში შენ ღუთის განგებო! ფოფოსეთში რალა საქმე ვაქრეს, თუკი წამყემელი სული ამ სხეულში გიყენია, ამ მოკუდავს სამოთხეში? უნახავს ვისმე თავის ღლეში ასე გამრყუნელი წიყნი ასეთის სიძლიდრით ედა ვადაკრული? ვაგონილა საღმე, რომ ასეთს განბრწყინებულს სასასლეში ასეთი ურცხვ სიყრუე მდგარიყოს?

მიძა. არ შეიძლება მეტი, კაცის მინდობა, არა! ყველანი ურჯულონი არიან, უჩრქუნონი, უსზნიდისონი, უნაციურნი: სულ ფიცისცენა, სულ სიყრუე, სულ მაცთურება, სულ სამაგელება; სსუა

არადერი. ასა ღმერთო! ეს ზეცრე სად არის? — ზეცრე, ერთი არაუი! ეს შუხარება, ეს ხალუშლი, ეს ჟუჯა დამბურებს, შამ რასა იქს. შეარცხუნა ღმერთმა როდელ!

ჟიულოიეტა. წვეული იყოს ენა შენი მე სოცეკხათუს. რადგორ თუ შეარცხუნა; — მერე ვინა? სირცხულმა რადგორ უნდა შექმედოს იმისს ნათელს შუბლსა. იუი რა არის იმისი შუბლი? საყდარია მაციონსნებისა; ისეთი შუბლია, რომ ქეჭუნის გვირგვინი ზედ გდვას, იმასუც დაამუხუნებს. მე რადგორ ვბედავდი, მე უბადრუკი, რომ ისე ვინსენიებდი?

მიძა. ქა! შენის ბიძაშულის მეუღელზედ კეთილი რა უნდა ითქმოდეს?

ჟიულოიეტა. ზემი ქმარი მე უნდა ვასხენო ცუდათა? ვაა შენ ზემო საყრდო ზ ავბელო მეუღლეო! ვინდა ვამოგესარჩლოს, თუ მე, შენი ცოლი, სამის სათის წინათ ვუჯარდაწერილი, — მე ვბედავ შენს შეურაცხებით სხენებას? — ვაა შენ, უბადრუკო ზემო თავო, ვაამე. — მაგრამ რათა. რათ ინებე ბაცონო, ევლმწიფეო, რომ ბიძაშული მომიკლო? — იქით ხამომეცალენით, ვამოსუოლეობულო ზემო ცრემლეობო! თქვენსუ მე შემომბედეთ შეურაცხება, რომ ლოყებზედა მდიოდიოთ, ვანა? — თქვენსავე წყაროს მიიქეოთ; აქ საქმე არა ვქეხრა; ცოცხალია ზემი მეუღლე, რომელსაც თეობაღლი მოკუქლას უბირებდა, ზ თვთან ის მოკუქდა, თეი-

ბაღდი, ჩემს მეუღლეს რომ ჰკლავდა. თუ არა
 სასინაოულო, რა არის აქა? მაშ რა მაცირებს მე
 გამოსცგრებულსა? ერთმა ლექსმაკი საკუდავად
 დამიკოდა გული, — თეიბაღდის სიკუდილს, დ
 უმძიქესმა ანბაქმა: «თეიბაღდ მოკუდა ჭ რომეო
 გ ა ა გ დ ე ს ო.» მარჯო ამ ერთს ლექსი, გ ა ა გ
 დ ე ს ო, მარჯო ამამი არის სიკუდილი ერთისაკი
 არა, ათათასის თეიბაღდისა. თეიბაღდის სიკუდილითც
 კარგათა კმარა; ჭ ჩემი უბედურება იქ უნდა შემ-
 დგაროყო. ან არა ჭ, თუ ერთი უბედურება ისე
 არ მოვბა, რომ ძეორეც თან არ მოჰყუძს, — რაკი
 შითხრეს თ ე ი ბ ა ლ დ მ ო კ უ დ ა ო, ბარემ
 მამასაც გამიძელებნებნენ, ან, დედასაც, ანუ
 ორთავე; ოჰ! საშინელი იქნებოდა ჩემთვის ეს გამ-
 ყლავებება; — მაგრამ ჯერ შითხრან: თ ე ი ბ ა ლ დ
 მ ო კ უ დ ა ო, ჭ მამხნეე თან დაყოლობნ: რ ო-
 მ ე ო გ ა ა გ დ ე ს ო, დ ა ჰ კ ა რ გ ე ს ო, ეს
 სომ ერთიანი სიკუდილია სულ ყველასი. მამისაც,
 დედისაც, თეიბაღდისაც, რომეოსიცა ჭ ჯულოეცა-
 სიცა. ვინლაა უოცხალი? რ ო მ ე ო დ ა ჰ კ ა რ
 გ ე ს ო, — აქ აღარც ბოლოა, აღარც დასასრული,
 აღარც ნაპირი, აღარც კიდე იმ გამოუთქმელის
 მწუსარებისა, რომეოსაც ერთხელ წარმოადგენს
 საყუარლის რომლისამე სიკუდილის გამყლავებმა!
 შიმა: მამხნეში ჭ დედაჩემი? სად არიან?

შიმა. უსულოს თეიბაღდს დასტერიან. თუ ენე-
 ბავს წაგიყვან.

ფილოსოფია. თავის ცრემლებს ადგენ იმისს წყლულზედა, როდესაც იმათ შეუძრებათ, მაშინ მე ვადენ რომეოს დაკარგუბზედ. აიღე ეს ბაწარი. საბრალო იარაღო! შენც ჩემსავით გასცრუვდი; რომეო ვადგებულა. ჩემთან უნდა მოგეყუანა ჭ ახლა სად არის? ამაო სასოებაე! მეც ისე ვარ განაჯიჯებული, რომ ქალწულად მოგჭკუდე ჭ ქუროვთა. — მოდი, აქ მოდი, — შენცა, მიძაე! შენც აქ მოდი. მე დავჭსწუბნი ჭ რომეოს მაგეერთ სიკუდილი მომიწუბს.

მიძა. შენ შენს ოთახში შებძანდი ჭ მე რომეოს მოვიძებნი, მოვიდეს ჭ ნუგეში ვცეს. ვოცი სადაც არის. ეგისის თუ არა? რომეო აქ მოვა ამაღამ. მე ახლა იმასთან მივალ. ზაჯრი ლავრენცის სენაკშია დამალული.

ფილოსოფია. ოჰ! წადი, ჩემო მიძაე! ეს ზეჯედი შიართვი ჩემს კანონიერს ზაჯონსა ჭ მოახსენე, გამომესაღმოს. (ვაჯ.)

ს ი ლ ვ ა III.

ზაჯრი ლავრენცის სენაკი.

შემოვლენ ზაჯრი ლავრენცი ჭ რომეო.

ლავრენცი. გამობხედე, რომეო! გამოდი აქ მოკუდავო უბადრუკო! ჭმუნუას შეუწყურისარ ჭ

შეუხარებაა სასძლო შენი!

რომეო. ანბავი, მამაო! რა უნებებია მთავარს?
რა ახალი უბედურება უნდა გამოვსცადო კიდევ?

ლაკონენტი. მეცად შექსნუჭვისაარ უბედურებას,
შულო ჩემო! მთავრის გარდაწყუჭვილება მინდა
გამოვიცხადო.

რომეო. სიკუდილი, განა?

ლაკონენტი. პირმან მისმან წარმოსთქუა სამარ-
თალი, არა ეგოდენ სასტიკი. არა სიკუდილით,
არამედ განდევნა შენი აქითვან.

რომეო. დაკარგუა! ღმერთო დიდებულო! თქმ!
ღუთის გულისათვს, სიკუდილითქო, მითხარი.
სიკუდილზედ გავდება ზეგრით უსამინეღესია ჩემ-
თვს. ნუ, ნუ მეცყვ გავდებას, მამაო!

ლაკონენტი. შენ მხოლოდ გერონიდამა ხარ
განააგვიყებულო: უნდა თანა წარსდე, ქუჭყანა
გჭარცელია.

რომეო. ვერონას გარეთ ქუჭყანა საღლა არის
ჩემთვსა? სხუაგან ჩემთვს აღარა არისრა, თუ არ
განსაწმენდელი, ცანჯუა ჭ ჯოჯოხეთი. ჩემი
აქედამ გავდება ქუჭყანიდამ გავდებაა; ჭ ეს გა-
ვდება სიკუდილია, სიკუდილი, მაცთურებით გავდე-
ბად წოდებულო. სიკუდილს რომ გავდებას არ-
ქმევ, თქროს ნაფანითა მჭრი თავსა ჭ ილიმები
ჩემს თავის კუჭყანზედ.

ლაკონენტი. თქმ! ცოდვაო მომაკუდიინებულო;
თქმ! განმჩობლებულო უმაღურებაო! ჩუჭნის

კანონით შენ სიკუდილით უნდა დაჰსჯილ იყავი. მთავარმაკი, თავისის გულის სიკეთით შენივე მსარე დაიპყრა, კანონი შეაყენა ჭ სიკუდილის წილ, მხოლოდ აქითგან განსაღვებელად განგაჯიყა. — ეს არის ნიშანი უხვს მოწყალებისა ჭ შენკი ვერ ჰხედავ.

რომეო. მოწყალებაკი არა, სიმკაცრეა უხვ, შეუწყნარებლობაა უმაგალითო. ხეძი უა იქ არის დაქნილი, სადაც ჯულოიერა არსებობს. უძვირესი ზირუტყვსა, კატა, ძალოი, თავუ, აქა ჰსცხოვრებენ ჭ ამ უას შეჰსტყერიან; ჭ რომეოსკი აღარ შეუძლია. ბუზი სარგებლობს, უძვირესის სიძალოით, ნებით ჭ ზაჯივით, აქ ყოფნასა ჭ რომეო ვერა. ბუზს შეუძლია ჯულოიერას ელოხედ დაფრინდეს, ამ სანუკას აღაბასტროსა; შეუძლია იგემოს უკუდავის სიჯობების ჯუხები, რომელსაც ამ ბუზის შესებაც შეძრწუნებს ჭ ქაღწეულობის სიმძღეს გაუწითლებს; ჭ რომეოსკი არ შეუძლია ესა; ვადებულია, დასკარგავად განაჯიყებულია რომეო, ბუზს კი აძლიერებს ნებას, ისარგებდ ჭ დღესასწაულობდეთ ჭ რომეოსკი არა; ბუზი თავის უფალია ჭ მე განდებნილი, ვადებული. შენკი შეუბნები, ვადებმა სიკუდილი არ არისო? ელოში აღარა მოვსუდარა, ან წმინდა რამე სწამლაფი, ან დანა ვაღესილი, ან სსუა მსწრაფლად მოძკულებლი რამე იარაღი, რაც უნდა ყოფილიყო? სსუა აღარა ვქონდარა, თუ არ ვც სიჯუყა, რომ

უმაგისოთაც მოგეკალ? ამ სოცეუას, მამაო, წაწყმენდილნი ამოიძახიან ვოჯოსეთიღამა. ეული შეგინა შენ, ადამიანსა, შენ, მღუბელსა ლუთის მსასურსა, შენ ხემს წმიდას მოძღუარს ჭ სულიერს მამასა, შენ, მეგობარი ვარ შენიო, რომ მეცყოდი სოლიმე, ეული შეგინა, რომ დამკალი ერთის ლექსითა, ვ ა ვ ა გ დ ე ს ო.

ლავრენტი. შენ სიყუარული ვაუსამართლოებს. ნება მომეც ერთი სოცეუა ვიასრა. —

რომეო. ოჰ! ისევ დაკარგუსეღ ვინდა ლანარაკი?

ლავრენტი. ამ სამინგლის ლექსის მოსავერუბელს იარაღს მოვცემ ერთსა: ფილოსოფია არის სძე უკბილი უბედურებისათჳს ჭ ფილოსოფია ცემს სუგემსა შენს ექსორიად ყოფნაში.

რომეო. ექსორიად ყოფნა; ისევ ის დაკარგუა? ჩამოდგეს შენი ფილოსოფია, მანამდისინ ერთს ვულოივტას ვერ შეიქმს, ერთს ქალაქს ადგილს ვერ გამოუჯუღოს, ერთს მთავრის სამართალს ვერ მოუშლის, რის მაქნისია ან ფილოსოფია შენი, ან ყოველი თჳსება მისი. აღარა ჭსთაქუარა ფილოსოფიასეღ.

ლავრენტი. უსადია, რომ ვიყუებს სძენა აღარა აქუთ.

რომეო. როგორ ვინდა, ვიყუებს სძენა ჭქონდეთ, როდესაც ჭკუიანები ვერასა ჭხედვენ.

ლავრენტი. მაცალე ერთი, შენს მდგომარეობასეღ

ვილანარაკოთ.

როძეო. რასაც არა ჰგონებ, იმაზედ როგორ ილანარაკებ? შენ რომ ხეშავით ემაწულკაცი უოფილიყავი, ხეშავით რომ უსულიყვას ჰეუარეზოდი, ხეშავით ამ ერთის საათის წინ, მხოლოდ ერთის საათის წინ, ექორწინა იმასთანა, შერე თეიბაღდის სისსლით შესერილ-იყავ, ხეშავით რომ ურფიალუბა ექონიყო ჭ ხეშავით ვასავდეზად ვანა-ტყუებული უოფილიყავ, — მაშინ შეიძლებდი ლანარაკსა; მაშინ შენცა ვნსავდენ შენის თქების მელეფელსა, ხეშავით პირს დავკემულსა ჭ მაშინ ვავსა სფოვად რამდენი მოძინდებო.

(ვარეთვან კარის რეკა შემოსმის.)

ლაკრენტი. ადეგ ზეზე; კარს ვკრეკენ. შიგნით შედი, ხეშო როძეო.

როძეო. არა, არა! ფეხს არ მოვიტყულო, მანამდისინა ხეში ოხვრა ჭ ვაება ისეთს ნისლს არ შემომასტევენ, რომ ადამიანის თუალისაგან დამშალონ. (კარს რეკენ.)

ლაკრენტი. გესმის, როგორ რეკენ კარსა! — ვინა ხარ! — ადეგ ზეზე, ემაწვილო, თორემ სომ დავიჭერენ. — მოითმინეო! — ადეგ, ხეშ საწირველოში შედი (კარს რეკენ კიდევ). — ამ საათში! — ღმერთო ხეშო! რა ვაფიუტება! — მოვდივარ, მოვდივარ. (უფრო რეკენ კარსა). ვინა ხარ, ავრე რომ ამკურევეს კარსა? საიღამ მოსტალ? რა ვნებას?

მიძა. (გარედან.) შემიძუ, მამა ზე მამის შე-
ცუბ. ჯულიეტას გამოვსახეილი ვასლავარ.
ლავრენტი. მამ მძღობა შენს მასკლასა.
შემოჲ მიძა.

მიძა. მამა, მამა! მიბძანე ლუთის გული-
სათვს, სად არის ჰემა ქალბატონის მეუღლე,
რომეო სად არის?

ლავრენტი. ავერ, მიოსა ვდია, თავისის ცრე-
მუღებით დაძთურალი.

მიძა. ოჰ! სწორეთ ისე ყოფილა, როგორც
ჰემა ქალბატონია.

ლავრენტი. ოჰ! საწყისარო შეთანავრძნობაო!
სავლოველო მეოფობაო!

მიძა. დიალ! სწორეთ ასეა ისეცაა ცარილი ზე
ვაება, ვაება ზე ცარილი. (რომოს.) კარგია, ემა-
წვლო, ადექით შესედა. აგრე როგორ იქნება.
კაცი ხართ! ჯულიეტა თუ ვიყვართ ადექით.
როგორ იქნება, რომ თავს აგრე იწუნებთ.

რომეო. მიძა?

მიძა. კარგია ასლა, ვეყოფათ! ადექით შესე.

რომეო. მიძა! ჯულიეტა ასეხე შენა ზე როგორ
არის? — სამაველო კაცის მეუღლეთა მივანხნავარ,
ვანა? ჩუწნის ბედნიერების ვანთადი რომ სის-
სლოთ შევსვარე, მერე იძის მასლობელის სისსლო-
თა? სად არის ასლა ჯულიეტა? როგორ არის?
ჩუწნის დანერეულის სიყვარულისას რას ანთის
უცნაური, საიღუმლო მეუღლე ჰემის სულისა? —

შიდა. რას ანობს ზ არაფერსა, ხეძო ბატონო? სჯიროს ზ სჯიროს. ქუჭმსაგენსედ დაეცემა, წამო-
გარდება ზ თუიბაღდს ეძახის; შერე ისევ დაეცემა
ზ როშეოს ეძახის.

როშეო. თოფიღამ გამოგარდნილს ცუქასავით
მოჭკლავ ვუთხოვს ზემს საყელი, როგორც მე
ამ წყეულის ევლით იმისი ბიძაშული მოვჭკალი.
მიიხარო, მამაო, მიიხარო, ზემს სხეულში სადა
ჭსდეს ეს საყელი, რომ (სმელს გაძრობს.) ამ
სმლით ამოვსტარ მიროხანათა ზ იქით გადაგადო.

ლოპრინტო. შეყენე ვე სასოწარკეწათლი
შენი ევლი. მიიხარო ერთი, კაცი ხარ თუ არა?
შესდევლობა შენი ანობს კაციაო, მაგრამ ცრემ-
ლები გი უფრო ქალობას ამცაოცებენ, — ზ შენი
უფროსი ფოფა ქაფა ხომ რადსაც ბირუცყობასა.
შენ, კაცის სახით მოხილთა ქალოთ, თუ მხეცო,
მოთმინებღამ გამოგვეყარ ზ ზემს მადლს ვჭფი-
ცავ, რომ უცხოელი ჭხნაი შქობდა შენსედა. რო-
გორაშ თუიბაღდი მოჭკალი: ასეთ საუკუნოდ წამ-
წყემნდს თვისს ეკუთს ენიხრასავ, ზ მაგითი
ცოლბაყა ჭკლავ, რომ უშენათ, იცი, სოცოცხლე
არ შეუძლია. რათა აფინებ ავრე შენს დამადებასა,
ცასა ზ ქუჭმსასა? ფოფაივე ესე შენშია ზ ვერ
უარყოფ, თუ შენი ვინაობა არ უარშეუბტამეცალო
ვამეცალებს ჰყცხებენ შენს თავსაც, შენს ცრფთა-
ლებასაც ზ შენს ვინიერებასაც: ამ სამ ნაწილად
ვასოცრად ხარ დაყოფილი, მაგრამ ფულის

გამასარებლებელის მსგავსად ვერ ასარებლებ
 ძენს სიძლიერესაც, როგორც რიგია. მაქაცური
 გულის სიძაგრე რომ აღარა გაქუს, უსულოსა
 ჰგავხარ სანთელის ჩამოსწამულსა. ცოლსა რომ
 ჰქვავ, რომელსაც წინაჲ ღუთისა სიყუარული
 აღუთქვ, თუთ სიყუარულს ფიცისცემად უცულო
 საყელსა ზე თხსებასა; გონიერება, კელმღუბანგუ-
 ლად ზე შემამკობელად რომ უნდა ჰქონოდა ძენს
 უოფაქკვასა ზე ძენს სიყუარულსა, უგრძობდელი-
 ბად გარდაგიქცევია ზე ჰკარგავ მაგითი ერთსაცა
 ზე შეორესაც, — გამოფსინსლდი, ჩემო მულთ,
 გამოიღუძე. ჟურნალიცასათჳს რომ ჰქუდებოდი,
 ცოცსალია ჟურნალიცა; მაქსადამე ამ შემდარსებაში
 ბედნიერი ყოფილხარ. — თეიბაღდი შენ გიბირებდა
 სიკუდილსა ზე შენ თეიბაღდი მოჰკალი; ამ შემ-
 დარსებაშიაც ბედნიერი ყოფილხარ. კანონი სიკუ-
 დილს ექმადოდა ზე კანონმა როგორც მეგობარმა
 სიკუდილი განდგინდ შეგიცუტა. — ამ შემდარს-
 ვაშიაც ათასობით ბედნიერი ყოფილხარ. ყოველი
 სიკეთე ერთად მოგსუთია; ბედი მსიარულებით
 გილიძის ზე შენგი, დედამისიგან განხებიერებულის
 ქალის მსგავსად, იბუცები ზე უწყურები ბედსაცა ზე
 სიყუარულსაცა. გაფრთხილდი, შე გირჩევი! თორემ
 ბოლო ავად დასრულდებო. ადგი, წადი ზე შენს
 საცრფოს შეუერთდი აღაქმისამებრ; ადი იმისს
 სადგომში, ვჩუბსე ზე ნუგეში ვცი; მაგრამ ამასკო
 ნუ დაივიწყებ, რომ უნდა მოჰძირდე, მანამდის.

ყარაულის დაყენების დრო მოვიდოდეს; თორემ მანჯუას ვეღარ წახვალ. მანჯუას უნდა დაიბინავო მანამდისინ აქ მოვასწავსებდეო, შენს ქორწინებას გამოვაცხადებდეო, შენსა ჭ ვულოცვას ოჯახსს მოვარიგებდეო, მთავარს მოვცემას გამოვსთხოვდეო ისეთის სინარუოითა, რომ ათას გზის გადაჭარბოს შენს აქიდვან გასულაზედ შეწყუბებასა. შენ წინ წადი, მიძაგ ხემ მაგიერ მოკითხუა მოასხენე შენს ქალბატონსა ჭ ურხიე მშობელნი ადრე დაძინოს, რადგან მამურალნი არიან მწყუხარებისაგან; ჭ მერე რომეო მიიღოს. —

მიძა. ღმერთო! პრთელს ღამეს აქ დავრჩე-ზოდი ჭ ყურს დავიგდებდი, ისე მშუქსნიერად ლანარაკობ მაძაო! აა სწავლა რა არის. (რომეოს.) ბატონო, ვიასლები ჭ თქუქსნს მობძანებას შევა-ცუობინებ ქალბატონსა.

რომეო. წადი, მიძაგ ჭ უთხარ კარგი საყუქდური დამსუქდროს.

მიძა. (ბეჭველს აძლევს.) დიალ! მართლა! ეს ბეჭედი გამოძაცანა თქუქსნთან, თქუქსსუ დაჩქარეთ თორემ დავევიანდება. (გაუ.)

რომეო. (ბეჭველსა მინჯავს.) აა, ხემი ღონის მომცემი!

ლავრენტი. წადი ასლა კი; ღამე ნებისა. ვერონსა ან აძალამ უნდა ვინუცევო ყარაულების დაყენებადინ; ან არა ჭ სუალ, მანამდისინ გათენდებაოდეს, — რომ სიბნელითვე გახვდე; ყოველი

შენი ბედი ზე უბედურება ასლა ამასეჲდ არის და-
მოკიდებული. შინა მანჯუასა ვეჟონდეს ზე მე აქ
შენს კაცს მოველანარაკები, რომ დღითი დღე
ვაცნობებდეს სოლმე, რაჲც რამ აქ მოხდება შენის
საქმის კეთილად წარსამართავი. კელი ასლა, დრო
არის; მღვდობით ზე ღამე ნებისა.

რომეო. (კელს არამეგს.) ყოველს სინარუოლზედ
უწყესთავსი სინარული რომ არ მიძელოდეს, შენ ასე
მწრაფლად ვერ მოეშორებოდი მამაო! მძვდობით.
(ერთი ერთს მწარეზედ ვაჟა, მეორე მეორეზედ.)

ს ი ლ ვ ა IV.

ერთი ოთახი კაჟლოეტის სსახლეჲა.

შემოვლენ კაჟლოეტი, დონნა კაჟლოეტისა
ზე გრაფი ჰარისი.

დონნა. ჩუქნის ოჯახის უბედურებასა ზე გლოვას
ისე მოუნდით, რომ აქამომდე თქუქნისი სურვილი
ჩუქნს ქალს ვერ ვაცნობეთ ზე უნდა მოგივიცოთ,
გრაფო. — დიდი სიყუარული ვეძქონდა, ჩემს ქალ-
საცა ზე მეც განსუქნებულის თეიბაღდისა; მაგრამ
რალა გაქეყობა. ყოველნივე წარმაგალნი ვართ.
კარგა ღამეა ვასული ზე აღარა მეონია ამალამ ის
აქლა ჩამოვიდეს; თქუქნის აქ ყოფნით რომ არ
ვეგსიამოვნა, ვაგიცუდებით, რომ ასლა მეც დამი-

სებულო ვიქნებოდი.

პარის. ასლა მაინც დრო აღარ არის ჭ ლამე
მშვლობისა, ბატონო! უმორხილესად ვთხოვთ
თქუქსნს ასულს თქუქსნ განუცხადოთ ჩემი გული-
თადი ნაჯივისცემა.

დონნა. ბატონი ბმანდებით; სუჯალ ადრე შევი-
ჯელობ იმისს სურჯულსა. ამ სალამოსედეკი მეცად
მწუხარედ იყო საწყალი.

კაპულოეტი. ბატონო პარის! მე ვჭეღონებ ში-
მიძლია ასლაგე აღგითქუათ ჩემის ქალის სიყუჩა-
რული; იმედი მაქუქს, ყოველს შემთხუჭვაში მე
მომენდობა; მეცსაჯ გოცუჯ; დარწმუნებული ვარ
ამასედ, — ჩემო დონნა, — შენ ადი ჭ ნასე, მანა-
მდისინ დაწუჭბოდეს; აჯნობე სიყუჩარული ჩემის
სიძის პარისისა ჭ უთხარა, კარგათ განსოჯდეს, —
რომ ოთხშაბათს, — მაგრამ აჯა: დღეს რა დღეა?

პარის. ორშაბათი, ბატონო!

კაპულოეტი. ორშაბათი?! — მაშ ოთხშაბათი
ადრე იქნება, ჭ სუთშაბათს იყოს. უთხარი, რომ
სუთშაბათს დაწერენ ვუჯარსა ეს კეთილშობილი
გრაფი ჭ ისა. — (პარისს.) სომ მშათ იქნებით
სუთშაბათისათჯს, თუ ამ დამურგბამ არ შეგაწუხათ?
დიდი წუჭსულება არა ვუჭქენებარა: ორიოდე მე-
გობარი ჭ ისარის. მოგესხენებათ რომ თვიბოდ
მასლობელი სათესავი იყო ჩუჭნი ჭ ასე მალე
დიდი მსიარულიება ჩუჭნეან არ ივარგებს; მაშ
ათიოდ თოთხმეჯიოდ მეგობარი გვეყოლება,

შევი არა. — მაგრამ სუთმაბათისას რას იტყვით?
 ზარის. მე, თუ შკითხეთ ბავონო? სუთმაბათი
 ნეცა სუალ იყოს.

კანაყლოეცა. დილ კარგი ჭ პავთოსანი. —
 ანლაკი შეიძლება გამოგეთხოვოთ; — მამ სუთმა-
 ბათს! — ხეძო დედაკაცო, შენ აღი ჭ ნახე ჟულო-
 ეცა, მანამდისინ დაწებობდე ჭ უთსარ, სუთმაბა-
 თისათჳს მოემზადოს. — ლამე მძვდობისა, გრადო!
 ბიჭო! სანთელი შეიტანეთ ხემს თათსში; მართლთა
 რომ კარგა ლამე გასული; ლამის ვათენებამაც
 მოატანოს. — ლამე ნებისა. (ჩველენ.)

ს ი ლ ვ ა V.

აყუთიეცის სეიოლა.

რომეო ჭ აყუთიეცა.

აყუთიეცა. როგორ! წასვლას აბირებ? ვერ
 ვათენება მირს არის. ცოროლთა კი არ იყო ისა,
 ბუღბუღი იყო, სმამ რომ შევაძულოთ. ვაჯგულ
 ლამე აქა ჭევეს სოღმე ბუღბუღი; დამიჯგურე,
 ხეძო სულო, ბუღბუღი იყო. —

რომეო. ცოროლთა იყო, ვათენების მოციქუ-
 ლი, — ცოროლთა. ჭედაე, ხეძო საცოფოთა, აღმა-
 სავლეთის ღრუბლები როგორ შეგვირახებულან.
 მოლიმარი დილა აე იმ მოებს ადგია, ნისლში
 6.

რომ არიან ვასუჭუღნი. — უნდა წაგიდე რომ ვიცოცხლო, ან უნდა დაგრჩე, რომ მოგეკუდე.

ჟიულოიეტა. მე დარწმუნებულ ვარ, რომ ეს დილის სინათლე არ არის; სხუა რაღაც მნათობია, ვანგებ მოვლენილი, რომ მანტუასკენ ვსა მოვინათოს. — ნუ მისჯალ, შენი ტირიძე; ცოცხას ხანს დარჩი კიდევ.

როძმეო. კარგი. ვნებავს ჭ მეც თანახმა ვარ. სწორეთ მართალს ანობ, ეს ყოძრალი ფერი დილისა არ არის. ის ცოროლა არ არის, იქ მალა, სულმალა რომ ტიკტიკებს. მე აქ ყოფნა მეცად მიფობს წასვლას. რაუყოთ, მომადგეს სიკუდილი, დიდის სინარულით მივიღებ; — რადგან ჩემს ფულიეცასა ჰნებავს, შენ რას იტყუ, ჩემო ნეტარებო? გიმუსაიდოთ; ეგრ ადრე, —

ჟიულოიეტა. არა, არა! დღეა, დღეა; აჩქარდი, აჩქარდი, შენი ტირიძე; სწორეთ ცოროლაა, არეულთარეული ტიკტიკი რომ მოგვესმის. თქმა რა სათქმელი იყო სასიამოვნოთა ტიკტიკებსო, რომ უთქუამთ. დმერთო ის სმა რა სასიამოვნოთა ჩუქნ რომ ევაძორებს. — წადი, წადი ახლა! ჰნედავ, თან ჭ თან სინათლე როგორ ჰმატულობს.

როძმეო. სინათლე თან ჭ თან ჰმატულობს ჭ ჩუქნი ბედი თან ჭ თან ბნელდება.

შემოვა ძიძა.

ძიძა. ქალბატონო?

ჟიულოიეტა. რაო ძიძა?

მიძა. დედა თქუენი ანირებს აქ ამოდმანებასა.
ვათენდა თითქმის. — ტკუანათ იყავით; ვაფრთ-
სილება ეძარიებთ. (შია ისევ გავა.)

ჟულიეტა. (ღებს ბალქონის ფანჯარას.) გველე
ფანჯარავ! სინათლე შემოვიდეს & სიცოცხლე
ევიდეს.

რომეო. მშუღობით, მშუღობით! ერთი ცუხი
კიდევა & მივალ. (ჭკოცნის. ბალქონსეგ გადაღის
და ქუხათ დაძვება.)

ჟულიეტა. (ბალქონსეგ გადავიდება.) წასუწლ
ევ არის, ხეძო სიუტარულო, ხეძო უფალო, ხეძო
შეგობრო! შენი ანბავი ყოველღვე უნდა შემატ-
ყობინო სოლძე; ერთი წაძი რაძღენიძე დღვა
ხეძოვს; აბა ანგარიძით ძალოან დაბურეპული ვიქ-
ნები, როდესაც კიდევა ენსავ, ხეძო რომეო!

რომეო. მშუღობით, ხეძო სიცკბოქებაო. შემ-
თხუწყვას არას ვაუძუწბ, რომ ანბავი არ შევა-
ტყობინო.

ჟულიეტა. ვაა! სომ ვაქუხ იმედი, რომ
ენსავთ კიდევ ერთმანეროსა?

რომეო. ეტვ სულ არა მაქუხ. დღვე მოვა,
რომ რასაც ანლა მწუნარებას ვიტანთ, სალანარაკოთა
ვექონდეს, როგორც წარსული საქმე. —

ჟულიეტა. ღძერთო ყოვლად მოწყალეო!
გული თითქო რაღასაც საწარელებას შეცუვს &
რა ვჭქნა! აა ანლა, მანდ ქუხით რომანარი, სფ-
ლაგძი მღებარესავით მხიუწნები. თუელი მატყუებს,

თუ რა არი არ ვიცი ჭ საკვრველი უფერული
კი მეონისა.

რომეო. მერწმუნე, ჩემო სისარულო, რომ
შენც ავრე მეონისა. დაძრევი მწუსარედა ჭსუკამს
ჩუჭნს სისხლსა ჭ ის არის შისეწი. მძვობით,
მძვობით. (რომეო განშორება.)

ჯულოიეტა. ჭე! ბედო, ბედო! მურინავი ხარო,
ოცეკან. თუ შენ ავრე დაუდგროძელი ხარ, რა
საქმე გაქმს ჩემს რომეოსთანა, ჩემს მედგარს
რომეოსთან, რომელიც არის განსორცელებული
უცქალეობობა. (*) იურიხე, ბედო! იურიხე; ექ-
ნემა ძალე დაანებო თავი ჩემს რომეოსა ჭ მევე
გამომიგნავნო.

დონნა. (ვაზეამ.) ჯულოიეტა, ძულო! მედგარხარ?

ჯულოიეტა. ვინ შეძასის, დედა ჩემი! რას
ჭნიძნავს: ჯერ არ დაწალილა, თუ ასე ავრე ამ-
დგარ! რა გაჭსენია ისეთი, რომ აქ მოდის
ასლო?

შეშოჯ დონნა ვაბულოეტისა.

დონნა. აა! რასაიქ, როგორა ხარ, ჯულოიეტა!

ჯულოიეტა. მწუსარეთა ვარ, დედა!

დონნა. სულ შენს ბიძაძულს დასცირო? გგო-
ნია შენმა ცრეძლებმა საფლავივამ ამოიღონ თუ?
რომ ამოიღებდნენ კიდეცა, მაინც სომ ვერ ალა-

(*) ცრეფილს უოვლითურთ სრული ჭეონია ვისაც ვცრეფის.
ჯულოიეტა ამ შისეწით არას ვარწმუნებული რომეოს
გრძნობის უცქალეობობაზედა, თუძეა ვა არ ვაქმის ეს
რომეოსა.

დგენ ზ რაჯომ არ დასცხრები: ზომიერი შწუნა-
რება კეთილს ერძნობას ამტკიცებს შჯლო, ზ
გარდაძვეებული კი უეუწურება.

ჰულოცა. როგორ არ ვიცირო ასეთი დას-
კლისა?

დონნა. შწუნარება სსუკს ვერასა იქს, თუ
უფრო არ ვაგრძნობანებს დანაკარგსა ზ იმისი
ამოგებაკი აღარ შეუძლია.

ჰულოცა. შეჯად სავრძნობელია ზ შეჯად
მაწუნებს დაკარგვა იმისი, რომ არ ვიცირო.

დონნა. ჭო! შჯლო! სრემლებს ისე ბიმაშჯლის
სიკუდილი არ ვადესს, როგორც ისა, რომ იძი-
სი შეკუდილი სოუსალია, განა შჯლო!

ჰულოცა. თქ! რა შესარსვენია!

დონნა. შესარსვენსნი რომეო, განა?

ჰულოცა. შესარსვენსსა ზ იმას შუა დიალ
უსნობო სიგჰრეცა. დმერთმან შეუნდოს; ხემას
მსრით მე სრულის გულით შემინდვია; მაგრამ
ქმსენასედ კი არას სორციელს ისე არ შეუ-
წუნებია.

დონნა. შენი საწუნარი ის არის, რომ ეს ავა-
ზაკი, ეს ლუთის მჯერი ჭსოვსლებს.

ჰულოცა. დიალ, დედაო! მე ეს მაწუნებს,
რომ შორს არის ხემსედა, ხემი ცელი ვერ მის-
წუდება იმასა. თქ! რაჯომ მე არა მაქმს მონდო-
ბილი, რომ მარჯო მე ვადვანდვინო, როგორც
მინდა ხემი ბიმაშჯლის სიკუდილი?

დონნა. ნუ ეგშინია შულო! ჩუქნ ვაღვასდევინებთ. კარგია, ნუღარა ჰსცირო. მანჯუას დაბინაგებულა ვაგდებული ჯ მე კაცი შეავს იქა. ის ასეთს საწაძლავს შეაარებს, რომ მაძინგე თეიბაღდს გამოუყენოს. მაძინ, შეონია, შენც დაიმშლო გული.

ჩაყუთიეტა. მე გუოს ვერ დავიმშდებ, მანამდისინ როძეოს არა ვნასავ — უსულოდ; ასე შემაწუნა ჩემის ბიძაძულის სიკუდილმა. — დედა ჩემო! კაცი იშოვნეთ ვინმე, რომ საწაძლავი წაიღოს; საწაძლავსკი მე ვაკაკეთებ. მიიღებს იუ არა, მაძინგე მიიძინებს. ოჰ? რომ იცოდეთ, როგორ ვიჯანუები იმისს საკელს რომ ასსენებენ; ჩემი მოსუჭნება არ შეიძლება, მანამდისინ თეიბაღდისათვს მწუსარებას იმას არ ვაღვასდევინებ.

დონნა. შენ ღონის ძიება მოასყისე ჯ კაცს მე ვიშოვნი. — ასლა ჩემო შულო, კარგი ანბავიეტა მაქუს შენთვს სათქმელი.

ჩაყუთიეტა. სინარუთისათვს ამანედ უკეთესი დრო აღარ შეიძლება. ძალიან საჭიროა ჩუქნავს სინარული. რა არის, დედაო, ეგ ანბავი?

დონნა. აჲ, ჩემო შულო, როგორი მამა გეყავს! ჩემი შული ვაგამსიარულოო, ასეთი დღესასწაული მოგიმწადა, რომ არც შენა ჯ არც მე, სიზმრათვ არ გვინახავს.

ჩაყუთიეტა. რა დღესასწაული უნდა იყოს ეგა დედაო!

დონნა. ხეძო შულო! ამ სუთმაფათს მსნე, ახოვანი ზ კეთილმოთილო, გრაძი ნარისი წმინდა ნაგლეში წავიეუბნს ზ ბედნიერ ცოლად შევიროთავს იქა.

კაულოეტი. წმინდა ნაგლეს ებბლესიას ზ თუა წმინდა ნაგლესა ვჭბოუცავე, მე იმას ბედნიერ ცოლად ვერ შევიროთოს. — აქეთი დამურება დიდად მაკურვებს. — ხეძი ვათხოვება უნდათ, ზ ვისაც შეძლებენ, ვერ სმაც არ გამოუჯია იმას ხეძთუსა. ვეყდრებით, დედაო, ხემს ბაჯოას მამას ასე მოასსენოთ ხემდაიერათა, რომ მე ქმარი არ მიხდა ვერა ზ როდესაც ვისურვებ, ნარისი არ იქნება ისა. — რომეოს კი შევიროთავე, — სომ იჯით როგორა შმეულს, — ზ იმას კი არა: — კარგი ანბაგი იყო, სწორეთ მოვასსენოთ.

დონნა. ავერ მამაშენიუცა. შენ თუთან მოასსენე შენი ნასუხი; ვნახოთ როგორ მიიღებს.

შეხოვლენ კაულოეტი ზ შიძა.

კაულოეტი. მზის დასავლეთზედ ჭაერი ცუბანს აფრქეცვს. ხემის მზის შვე რომ დავიდა აა როგორა ჭსწუმს. — აბა, ხეძო შულო! სულ ცრემლი, სულ ცრემლი? დასასრულიც უნდა. — სუამაღდი, ზღუა ზ ქარი, ამ ქალაქში არიან წარმოდგენილნი! შენი თუალები არიან ზღუა, თავისის მიღებითა ზ მოდენითა; შენი გუბი სუამაღდია, ამ მწარეს ზღუაში დამცურავი; შენი ქარია ისე გაგლეშეული, რომ თუ უცხარმა შეუღ

როგამ არ ჩაგდო, წასდგენს უთუთო ზღაპრით
ქავს სუამაღდს. — ახლა, ჩემო დონნა, ჩემსნი
ნება გამოუცხადე თუ ვერ არა?

დონნა. დიალ, ბატონო! მაგრამ ქმარი არ
მინდა, მადლობას მოგასწავნებს. უგუნური? საფ-
ლაგშიაძე მკურთავს ქმარი. —

კამულოტი. წყნარა ჩემო დედაკაცი, ნუ
ახარდები. ხსენებდი მაინც ძვეს მაგ ჭანისა ვარ.
რაო? არ მინდა? მაშ თაგი არ მოსწონს, არ
ამხარჯებებს, რომ მაგ უღირსსა ისეთი ღირსი
საქმრო უშოგეთ?!

ჩულოტი. თაგი არ მოსწონს, მაგრამ
მადლობასკი მოგასწავნებთ. საწყენით თაგის
მოწონება არ შეძიძუიან. მადლობასკი მაინც
მოგასწავნებთ, რადგან განძრახება თქვენსი გეთილია.

კამულოტი. რაო, რაო?! ეს სადღაური ღო-
ლიკა? — თაგი მოსწონს ზ არ მოსწონს! მად-
ლობას მოგასწავნებ ზ არ მოგასწავნებ. — სულელი
გომბიოვ! არ შეიძლება ეგ თაგის მოწონებაცა ზ
ზ ეგ მადლობაც იქით გადასდგა ზ სუთმბათისათვის
მოემსადო, რომ წმიდა ბაგლეში წამბანდე ზ იქ
ბირუქარი დაიწერო? აჰა შე არანბია შინა, გომ-
ბიო, სახთლის გუგო, შენც სმა ამოიღე?!

დონნა. რას ანბობ, კაცი, რას ანბობ: გამო-
სულელი თუ?

ჩულოტი. მამა! მუსლმობრეკით გიგდრე-
ბით, ერთი სიტყვა ისმინეთ, ერთად ერთი სიტყვა. —

კაპუციეტი. იქით, შულო მამფოთარო! ქა-
ლო წინააღმდეგო! უური დამიდე კარგათა: ან
სუთმაბათს საედარში უნდა წასუდე ჟუარის საწე-
რათ, — ან შენს დღეში თვალით აღარ დამენახო!
ხუ! სმა აღარ ამოილო, თორემ მე როგორღაც
გელები შექაება. ხემო დედაკაცო, მე ზ შენა
გჭსნიოდით, ღმერთმა ერთს ქალს გარდა, სსუა
შული აღარ მოგვანიჭაო ზ ასლა გჭსედე, რომ
ესეც მეტი ყოფილა, ესეც ღუთის რისსუა ყოფი-
ლა ხუწნსედა. — გაერთიე იქითა, სმაიგლო! —

პიძა. ღმერთო შენ აკურთსე ზევეირო ეს
საწყალი! დიდად ამაგებთ, ხემო ბატონო, რომ ამ
ქალს აგრე იხსენიებთ.

კაპუციეტი. როგორათ, როგორათ! შენ ეა!
ეგ ენა შეიმოკლე შენა, მე გორხეგ! ან არა,
წაბმანდი ზ შენს ცოლებს ელანარაკე. ვერ უყუ-
რებთ ამასა?!!

პიძა. რაც მოვასსენე, მაგითი მე არა დამი-
შაგებთარა.

კაპუციეტი. მამ ღამე ნებისა.

პიძა. ქა! სოცეჟასაც აღარ მათქმეინებენ!

კაპუციეტი. ხუმათ! გამოყრუებულთ! ეგ
შენი სოცეჟა ისევე შენი ნათლიდედებისათჳს შეი-
ნახე. აქ არაფის უნდა.

დონნა. წაგიდეთ. მეცად იუცი სოლმე ვაცსარება.

კაპუციეტი. ვაცსარებულოკი არა, რაცომ
ვაგეჟებული არაფარ. ღამე ზ. დღე დილასა ზ

სლამოს, შინა ჭ გარეთ, მარჯო ჭ სკოლაში,
 შინარე ჭ მღვდარე, სულ ამ ფიქრში ვწყალოდო-
 ვიყავე, რომ რივიანად გამეთხოვებინა; დღეს საქმ-
 რო მემოგოს მეფის გუარისა, მდიდარი, ემაწვილ-
 კაცი, განათლებული, ყოვლის პატიოსნებით აღსა-
 ვსე ჭ ყოვლის სიკეთითა, რაც რამ გაცემი სსაჯ-
 რელი არის რამე ჭ ასლას ერთი პატიარა სულოდო,
 ერთი მჭირალა გომბით, როდესაც ამისთანა ბედი
 წინ უდგას, მოდიოდეს ჭ მეუბნებოდეს; «მე ქმა-
 რი არ მინდაო; — ფერი დრო არა მაქვსო; ვითხოვთ
 მომიჯვეთათ!» — წადი, წადი! მე მოგიუფლებ
 შენა! თუ ხეძი ნამოგნი ქმარი არ ვინდა, — გამე-
 უცლე ჭ საღაც ვინდოდეს იქეთრიე! ხემს სსლში
 შენ ადგილი აღარა ვაქმს. — კარგათ იფიქრე ამა-
 სედა. მე სუშრობა ხემს სიჯოცსლეში არა მჯო-
 დნია ჭ არც ვიცი. სუთმაბათი შორს არ არის.
 დაიდევ გულსეც ეელი ჭ რაც ვერხიოს, ის
 ირხიე: თუ ხეძი ქალი სარ, ხემს მეგობარს უნდა
 მიეცე ულოათა; თუ არა ჭ, ვაჭანამდინაც ვსა
 ვქონია. ვთრიე საღაც ვინდოდეს, ქუხაშიამც
 ამოვსელთა სული. ფიცი დამიდვია, შულად აღა-
 რასდროს არ აღვიარო ჭ რაც გამახნია, იმისი
 შენ არა ვერგოსრა. კარგათ იანგარიშე, კარგათ
 ასწონე. მე ხემს სიჯეუას არ ვაგსტენ, იჯოდე.
 (გაა.)

გაყოლიეცა დავიფერი, ანეგლოში სეცაში
 აღარსად ინაგებოდეს რომ მოწყალების თუბლით

გადმოშეღოს ზ მიბაჯრობის ამ განსაცდელში უსაფრთხოებს დედა, მენ მაინც ნუ განადგებ მენს შუას. ერთს თათქს მაინც შეიცადეთ, ერთს კვასას; თუ არა ზ საქარწილო საქალი ისე იქ მომიშადეთ, სადაც თეიბაღდ განისუქნებს. დონნა. მე ნუ შეთანააკები; მე გელარაფერს გვეუ. რაც ვენებოს ისა ჭქქენ! მე ზ მენ შუა სათქმელი აღარ არისრა. (გაფა.)

ფიქსიონა. ოჰ! ღმერთო! — მიძა! რავექნა, ხეძო ძიძავ! როგორ მოგძალოთ ეს საქმე. მენ სომ იცი, რომ მე ქმარი აქა შეავს. (გულზედ ახუქნებს.) აღთქმა წინამე ღმერთისა დამიღვა; როგორღა ხამოვა ეს აღთქმა სევიდამა, თუ თვთან ხეძი ქმარი არავიდა იქა ზ იძან არ ხამომიგზავნა! ძირხე რამე, ხეძო მიძაო, მირხე რამე! — როგორ ვიფიქრო რომ, სევიერებამ ასე ისუძროს ხემებო უძლუოს ცხოველზედა. — რაო? რას ანბობ. არა ფერსა? ნუვექს სეციბი სიფევა არც ერთი არ ვაგახნია. — ოჰ! გვედრები ხეძო მიძა, მოძენმარე, მიძუქლე!

მიძა. იცი, რა მოგახსენო: რომეო სომ ვაგდებულია, ზ ვისაც უნდა დავგნამლევები, რომ ის აქ გელარ მოვიდეს ზ აღთქმა გელარ მოგკითხოს; ზ თუ მოვიდა, ძალუით თუ მოვა. — რაკი საქმე ასეა, მე შეგონია, უკეთესი გელარ არხითრა, რომ გრადი შეირთო. — ჰო, მენმა სიჯოცხოვე. უკეთესი გაცი აღარ შეიძლება, ვარწმუნებ. სად ეს,

სად ისა. ღმერთო ძლიერო! რასაც ეს მეორე ქმარი ზედნიერებას ეცქადის, უძევებს ვითაძლე შეიძლებოდა? რას ბძანებ! რამდენით ვადაჯგირა ბებს პირველსა. — ძერე, შენი პირველი ქმარი შეკუდარია ჭ შეკუდარი. რის მაქნისია შენავს იმისი სივალსლე, თუ შენკი ველარასფერში გამოვადგება. **ჟულოიცა.** ბავას მართალს შეუბნებო, თუ სუძრობ?

ბიბა. ღმერთმა დამწყველოს თუ მართალს არ მოვასხენებდე.

ჟულოიცა. მამ აერე ივოს.

ბიბა. როვორა?

ჟულოიცა. კარგი. საკრველი სუბეში მეცი. — წადი ასლა ჭ დედახემს მოახსენე, რომ რადგან ღმერთი ვამიწყრა ჭ მამას ვაწყენინე, მე სენაკს მივალ, პატრი ლავერენტისთან, რომ ხეში შევალდება იქ შევინახიო ჭ იქ ვანგიწმინდო აღსარებითა.

ბიბა. მივალ, მივალ? უკეთესს ველარას არხვედი.

(გაა.)

ჟულოიცა. აჰა შენ მსაკუარო ბებერო! თულოთაქცობის ვმბაკო. არ ვიცი, რა უფრო მხელი მისავფევებელია, — უფს რომ მაცენინებდა თუ ქმარსედ რომ ევლს ძაღებინებდა, თვთანვე რომ ცამდის აჭყვდა სოლმე ქებითა. წადი, წადი, ვმბაკეულო მზრასველო! დღვის ამას იქით შენსა ჭ ხემს შუა უფსკრული მევს ვანუგალი. წავიდე მოძღუარი მოვინახო ჭ რხევა იმისა ვჭკითხო,

როგორ მოვიქცე; თუ იქაც ვერა ვპოვე რა, —
ერთი საშუალოა სამ ქაქუს კიდევ, — სიკუდილი!!
(გაგა.)

მოქმედება მეოთხე.

ს ი ლ ვ ა I.

შემოვლენ პატრი ღიპრენცი ზე ჰარისი.

ღიპრენცი. სუთმაფათსო, პაცონო? მეცად
მოკლე დროა!

ჰარისი. ხემის სიმამრის ნებაა ესა.

ღიპრენცი. ქათის სურვილი ვერა არ ვიცით,
ანბობდით. აქ ცოცა უწყობა გამოდის ზე ვერ
გაჩინასწარმეცუესლებთ, რომ კეთილი შეუდგეს
რამე.

ჰარისი. თეიბალდსედ მწუსარებისაგან არის
მეცად შეწყრობილი ზე ამ მიხეწით მადგენი
გამოლანარაკება ვერა რა მე მოვასერსე იმასთანა.
მამა იმისი ანბობს არვარგაო, რომ მწუსარებას
ასე მიანებოს თავით ზე ამისთვის აჩქარებს იმისს
გათხივებას; დარდი ზე ნალუსლი მარჯობისაგან
უფრო მოემაცებაო ზე ქმრის ცელში რომ არ
განუქარდეს არ იქნებაო. ასლა ხომ იცი მამაო

ხეწნი დახქარების მიზეზი.

ლავრენტი. (ბლაჟ.) სეტყვი დასძლეული მიზეზი არა ვეცოდერა, თორემ მაგას ვინღა მხივია. (ხმა მაღლად) აგერ თქუწნი დანიშნულიც აქ მობმანდება.

ჰემოცა ჯუჯლივცა.

პარისი. სწორეთ პედნიერთა ვრაცს ხეწს თავსა, რომ აქა ცხედავთ თქუწნა, ამ მოკლეს ხანში ხეწს საჯოლოსა.

ჯუჯლივცა. შესაძლებელია, თუ ქმარი შევირთო კოდიხში.

პარისი. შესაძლებელია ზ ამ ხუთმაბათსაც მოქსდება, საჯრითა!

ჯუჯლივცა. რაც მოსავალია, მოვა!

ლავრენტი. ჰემოციოვი სიტყუაა.

პარისი. — აღსარების სათქმელათ მობმანებულ-სართი მამა ლავრენცისთან?

ჯუჯლივცა. მაგის მასუხი რომ მოვასხენოთ, აღსარება თქუწნთან იქნებოდა.

პარისი. არ დავაფიქვადესთ სათქმელათა, რომ ვიფურავართ.

ჯუჯლივცა. აღვიარებ რომ, მიფურავს.

პარისი. შე ემუჯ არა მაქუს, აღვიარებთ, რომ ვიფურავართ.

ჯუჯლივცა. ეგ რომ უთქუწნოთა ვჭათქუა, უმეცესი ფასი ვქნება.

პარისი. სმარლო ჯუჯლივცა? მწუსარების

უკმლები დასტყობია თქვენს შუენიერს სსესე.
 ჯულოცა. დიდი ძლევა არ შეუძლავს.
 ხემს შუენიერებაში აღრეს არა ყოფილარა ვას-
 კურელო. —

მარისი. უკმლებსეც უმეცესი შეურაცხებაა ეგ
 ლექსი თქვენის სსისათჳს.

ჯულოცა. სიძართლის თქმა სწყენი არ
 უნდა იყოს. ხემს სსესეცა ვჰსთქვ, რაცა ვჰსთქვ.

მარისი. თქვენს შუენიერება ხემია ზ ხემ-
 სსსა ჰეიუსავთ.

ჯულოცა. შესაძლებელია, — რადგან მე არ
 შეკუთნის. — (ღაგრუნჯის.) მამო! ვაქმთ დრო,
 რომ მომისძინოთ; თუ ინებებთ, საღამოსეც
 მოვალ, — შემდეგამ შუენის ღოჯჯსა?

ღაგრუნჯი. მე ასლავ მსათა ვარ, შულო
 ხემო. (მარისს.) მაჯონო! ხუენს მარჯო ყოფნას
 ვსაჭირიგბთ ასლა ზ თუ შეიძლებოდეს...

მარისი. ღმერთმა ხუ ჰქმნას, რომ მე მაგას
 კანონის აღსრულება დაუძალო. ჯულოცა! ხუთ-
 მათას აღრე ვიასლები თქვენს წამოსაყურნათ ზ
 მანამდისხვი მშუდობით. (წყვი.)

ჯულოცა. თჰ! ეგ კარი დაკვეთ მამო ზ
 მოდით, მომიჯირეთ: აღარსად ხემავს იმედი,
 აღარსად ხემავს წამალი, ყოველივე მიძელო!

ღაგრუნჯი. ჯულოცა, ჯულოცა! მესმა
 თქვენის შუენარების მიხეზი ზ ვანკიდურებულია
 ხემი გმუნვარებაცა. მესმის, რომ ხუთმათას

უსაცილოდ ვიპირებენ გრძობას ჯუარის წერას.

მეუღლიცა. ნუ მეტყვო, ვიციო, მამაო, თუ ამასაც არ მეტყვო, როგორ მოვიძორათ ეს საშინელება. თუ თქვენმა სიბოძნემ გელარა მოასერსარა ჩემთვის სასხნელი, დამლოცეთ მაინცა ზეს მომესძარება. (სანჯალს ამოიღებს უბიძამ.) ღმერთმა ჩემი გული როძეოს შეაუღლა; ჩემი გული თქვენს ჩაუთვალეთ იმასა; ზე მანამდისინ ეს გული საღმრთოს შეკრულებას დარღუტვდეს ზე სსუა გელს შეესებოდეს, — მანამდისინ ეს წრფელი გული აღთქმას ვასტყვდეს ზე თავისს წაცროსს უღალატვდეს, — დღე ამ რკინამ გამიწვივოს. — მამ მოიძე ღონისძიება რამე შენს დიდს გამოცდილებაში, მამაო; თუ არა ზე ჩემსა ზე ჩემს უბედურებას შუა ეს შემოვა ზე ეს განგვაშეგლებს. ნუ ვიჭირდებათ აგრე ჩემი წასუსი; თორემ თუ თქვენს რჩევაში საშუალო ვერა ვჭაოვრა, მე სიკუდილი მიგვანდება.

ლავროვნიცა. გური დამიგდე, შულო ჩემო! ერთს რასმე იმედსა ვჭსედავ; არის ერთი ღონისძიება; მაგრამ აღსრულებასაცა ასეთი ძლიერი გაბედვა უნდა, როგორც უბედურებას ძლიერი, როძეღუშიაც სასხნელად ის ღონისძიება უნდა მოვიხმაროთ. თუ ეს ვადაგიწევტვით, რომ უსაცილოდ თავს მოვიკლაგო ზე წარისს კი არ შევირთავო, მამ ამის განსარინებლად ჩემს საშუალობას აღარ შეუძინებთ. სიკუდილს არ ერიდებით ზე მამა

სადამე არც ღრებობს სხეს ძაგრიდებო სიკმ-
 დლობსა. თუ აძენის გულისჯობის იმედი ვაქნო,
 არის სამიქწო. —

ჭყელიცა. ზარისის შერბოვანი ვადამეცოლე
 ზე მიძახე რაც ეცნობს: ეცნობს, ან იმ კომ-
 ტზედ ავალ, ავალ რომ მიხანს ზე ვადამეცოლე;
 ვსას დავადები ავანაკეთა სავსეს; ვავედი შველო
 სავალ ვეცნობდი ავანაკეთად შინსხეცენ, დავიქმს
 შადეგებობა, სიმძლიათ შარბოლოვებს; ან არა, —
 წყვილად დამეს სხავოვოვად შუადგდო, დანა-
 წხობს შუადგობათ ზე თავითა სავსეს, რომ ვა-
 დებს დანს ვადამეცოლე იმათი რაკოვანი სის-
 სუს მიძახობდეს შარბოვანი მიძახებს; ან მიძ-
 ძახე ზე ვარსილი შუადგობს ხავსეცენსა სავლოვანი
 ზე დავადობა. გროს სოცევა ვადეგობსავე ში-
 ვითიქს, რისოვ ვადამეცოლე ავანაკეთებოვად არ
 შუადგობა, თლახვი დავანე შუადგობს წმიდად
 ზე გროვოვად ხეშ ვადეგობს სავსეს შუადგობს.

ღოვრენცა. ვარსი ზე შავობსანი. მიძ ანთა
 შინ წამსხით, შამაქქებს შინარეობს სხით
 ეხეცნობს ზე ზარისის შერბოვანად თანსა ვადამე-
 ვითიქსათ. სოვალ თანსადგობათ: სავსე ისე შამაქქეთ,
 რომ სოვალ დამე შარბოვად დარბოვ; სოვალ თქვენს
 მიძას დამაქქენთ თქვენს სავლოვანი. ვე შარბო-
 ვანი თანს ვადამეცოლე, ზე რომ დამაქქეთ, მიძას
 დავადობთ რაც მიძე წამალი არის. მიძახე ვადამე-

ზობი, რომ ძალიერში რაღაც რამ დამძინებელი
 დაგივოს უცაია; ყოველი თქუენი გრძნობა
 რ ვინიერება ძილულდება. მაჟა ცემას ძეყენებს
 რ ვახერდება. აღარც სიჯგილე რ აღარც ქმენის
 ორთქლი ვექნება, რომ იფიქროს ვინმე უოც-
 ხალიათ. ლოყებზედ რ ჯუხებზედ ვარდის ფერი
 ვაგოცურვდება; თვალუბა დაცემობათ აღარვე
 სინათლე ძაკლებულს; რ თქუენი სხეული დამკარ-
 ვებს სიზბილესაჯა რ ყოველს მოძრაობასაჯა სწო-
 ლეთ ისე, როგორც ვეჟამი მიჯუღებულისა. ამ
 სიკუდილის სსის ძექოსს ძღვოძარებაში დამკოფთ
 ორძოჯ რ ორს საათს რ ძერე გამოვიღვძებათ
 თითქო უკბილის ძილისაგანათ. — სუთამბათს დი-
 ლაზედ რომ თქუენი საქმით მოგა, თქუენ
 ძეუღრად დამსუდებთ; მამს, სუწუღებისამებრ
 სუჯიგოესო ძორთულობით ძოვრთიერს, წავიღვიერს
 რ პირახსნიოს თქუენის ვერის აკლამში
 ვახვასუწნებენ. ამსობაში მხამდისინ თქუენი
 გამოღვძების დრო მოვიღვდეს, — რამეოს ყოველ-
 ხვე ძეგაჯეობინებ რ აქ მოგა ხეძათ. ძე რ
 ის ვრათად მოუჯდით თქუენს გამოღვძებასა რ
 იძვედ ღამეს ქმარს ვაჭეუწებით მხეჯუმი. ასე
 ვახერხინებით ვახსჯადეოისაგან, თუ იქმენეულვამ
 რამძე ან სულმოკლეობითამა მიშმა ველი არ
 ძეგამართ. —

გაყუთიერვა. (გამოაზამებს უქის.) ოჰ! მიბომე,
 მიბომე, მამათ. მიშისას რ სულმოკლეობისას სე

ის მეტე.

ლოვრენტი. ასოა წამბინი, შუთა ხეშია
გაბეჯა იუვიო ზ სქმე კეთლოდ წარმართება;
მე ასოაე ეროს სმლოდელოს გავსავნი თქუქსს
მეუღლესთან ზ ამ სქმეს სსხქროთი გავსავნი.

ჯეჯელიძე. სიუქარულო! მენ მომეც ღონე
მსხულო ვსხვადელოსავს ზ მენის შევიწყობსავს.
მამო, მძვადითა. (ჩე.)

ს ი ლ ვ ა III

ათხი კამელოცის სსხვადე.

მეოვლენ კამელოცია, ღონა მ.ნი, მ.ძა ზ
ამდენივე მისმსხურონი.

კამელოცია. (სიხ ამღებს ერას მსხურს.) მენ
წადი ზ ვინცა ვინ აქა სწერია, ყველანი დამბა-
ციე. (მსხურა ვივ.) (ასო მეორე მსხურს) მენ,
წადი ზ ერთი თუთოდე კარგი მსარეული დამბ-
ქარევე.

მეორე მსახური. ძლიან კარვს ვიმოვოთ,
ბავონო! ისეთს არავის დავიძერ, რომ თითის არ
ოლოკდეს.

კამელოცია. ისეცოდბს მივითი მეტეობ. თუ?
მეორე მსახური. დის, ბავონო! რაც მს-
რეული თითებს არ ილოკამს, მე იმისი არა მწამს.
რამსარეული იქნება. უკეთესი ნიძანი ბუ არ მივძლენა.

კამელოცია კარვით; ვაქსწი. (მსხურა ვივ.)

(მამს.) ჩულოვც იყო ვისანლობათ მამა ლაგრენ-
ვისთან, თუ არა?

მიძა. დიალ, ვისლდათ.

კამულოვცია. დიალ კარგი! იმედი მაქვს,
იმისი დროცება მკაუსელ დაეწებდა, უნდა. უნდა,
დროცება უნდა ამ პატარა უნამუცხას.

შემოვ. ჩულოვცია.

მიძა. აყრ, ბავონო, პირმოცინარი მოდის.

კამულოვცია. ასლა, პატარა ვიყო საივამ
მოსიქოლ იყრ?

ჩულოვცია. მე იქივამ ვისლუბი, საღაც
სემი დანამუალი ჭ უეუხურება შუენახიე; ღირსმა
მამა ლაგრენცმა პირსია თქუცს უყს-ქუცმ დღეგო
ღ მოკვემას ეგვეართ. პომიციეყო, მამე, ჭ
ამას იქით თქუცსს სემას აღარას დროს არ ვადა-
ვმსცლები.

კამულოვცია. გრაქი მომიძებნეთ, გრაქი მომი-
ძებნეთ, მუვაცუობინოთ. სუთლ დიალსელ უთუთათ
უნდა ვადკისადოთ ქარსილი.

ჩულოვცია. გრაქი მამა ლაგრენცის სენაკში
დამსელა ჭ მე თუთას ვაცხობე, როგორც სემს
ზღილობას ჭ დაკრძალვას მუვყურებოდა. —

კამულოვცია. მისარია, მუშპარიცად! ადექ
შუო. ადექი ზესე. — საქმე ისე მოდის, რო-
გორც უნდა მოსუო იყო. — ასლა გრაქი უნდა
გხსნო. გრაქი მომიძებნეთ შეიქი, არ ვესპით? —
მუშპარიცად სწორეთ წმიდა ჭ ღირსი — მღუდე-

ლია ეს ხუცნი ღაგჩხუცი; დღად დავალოებულია
მისხვან ხუცნი ქალაქი. —

მკურთხევა. ძმ., ხუცს ოთახში წამოძიე;
ჯანსხვადიანსა & სამკურთხის არსევაზედ მოძესძარე.

კანკურთხევა. იასული, ძმად! — სუკლ ხუცარძი
წავალია (ჯულუცა და ძიძა წვლენ.)

დონნა. მოძსადეძას ვეღარცკი მოვასწრობთ;
აგერ ღამისოც მოაჯანა.

კანკურთხევა. ფიქრი სუ ვაქუხ, ხუცო დღად
კუცა; შე ვერცკი ამ საქსუძია & ეკუა კარგათ მოვა,
ფიქრი სუ ვაქუხ. შეს შე ძეგალუ. (იძახს.) მიტობ
ეჭა! — აღარეფსა ვღაა აქა. — არეუძესხრა, შე წავალ
შე მოუქუნსა ყარასხა & ხასუღითად დავასქარებ.
როგორღაც შეგად მსუბუქათა ძაქუხ ვუღო,
ხუცი ძაგარა სუღუღი რომ გონებასუდ მოვიდა. —

ს ი ლ ვ ა III.

ჯულუცას სწოლი.

შემოვლენ მკურთხევა & ძიძა.

მკურთხევა. მართალია, კანა რომ ვაძინჯოს
ქსეობნა. — შეს ამაღამ მარტო ვაძინჯუ, ხუცო
ძიძა; შე ბუკრი უნდა ვიღოუცო, რომ ღმერთმა
მოწყალუძას თვალთა ვარდმომსუღოს. შეს სამ
კარგათ იცი რა ვახსავდელში ვარ & რა ცოდვაში
ვადები. —

შეიშო. დონნა განუყოფია.

დონნა. ბეგრი საქმე ვაქვს, შულო, მეც მო-
მესპარო?

გულოიეტა. არა, დედა, ხეცხ გიდეც ამო-
გარჩიეთ ზე ცალკე ვადგაქყო, რაც სულ დავგ-
ჭირდება. ასეთი მარტო ვაძიძვთ ზე ძიძვაც თქვენს-
თან იყოს ამაღამ, რადგან თქვენსაც ავლი სავსე
გექნებათ საქმიანად ამისთანას დროს.

დონნა. ღამე სეხისა; დაქექ ზე დამინე შულო;
დავჭირდება ძილი. (ყოცებს და გვა; ძიძვაც თან გაქვება.)

გულოიეტა. (დარჩება მარტო.) მძვლობით,
დედასეძო! — ეის იყოს, როდისღა ვხსავთ ერთმა-
ხერთსა. — უცნაური რამ მათართლუებს რაღაცა ზე
მარტოქში სისხლს მივციგებს. მექსინია. მოდი
დაუძახებ. (უძახის.) ძიძვა! მაყრამ რა უნდა აქ ძი-
ძვასა? ეს საქმე მარტო მე უნდა შევასრულო.
(მოიღებს უბიძამ ჭიქას.) მოდი, სანძველო ვახუც-
დელი! (რამდენსავე წამს ვახუცდება.) ასეთად სანძვე-
ლა რომ ვერ ვაძსტრას, ძილით უნდა დამწერონ
გუბარი გრაქსედი?! (ასეთი სანჯალს ამოიღებს უბიძამ.)
არა, არა; აა რამ უნდა დაჭმალოს ეს ძილითობა.
(სანჯალს ახევ უბიძამ ხაილებს.) მანდ იყავ, რკინავ! —
გესლოთ რამ იყოს?! — ბერიძა იქნება იმისთვს მო-
შუა, რომ მე მოვჭკუდე ზე ის სირცხვილოს ვადარ-
ხეს, ვერ რომეღოსეღ რომ დამწერა გუბარი ზე
ასეთი მარტოსეღ მიანიბებს? ვაა, გულო, გეძინია
ვინა? — მიგრამ არა, — ეს შესამღებელია. წმიდა

ზერი, გამოცდილი, ამას როგორ იფიქრებდა? გამე-
 ცალე, ფიქრობოროცო! — იქ აკლდამაძი როძეობს
 მოხუცადის რომ გამოძელჳოს? თქვა სხარელი
 მდგომარეობა! ზერი არ სიღამ შედის იქ;
 სულის მოუბრუნებლობამ აუცალუებლად უნდა და-
 მარხოს მხამდისინ ზეძი როძეო მოძემქსლებოდეს
 ან თუ სულის მობრუნება შეეძიელ & ვიცოცსლე,
 რა უნდა გქქნა იმ საშახელს სიწყუდიადეძი, იმ
 სიკუდილის მდუმარებაძი, — იმ ადგილსა, სადაც
 რამდენსამე ასის წლის წინათ მიბარგოუნო
 ზეძი წინაბართ გუძემეძი მდუმარებენ; — სადაც
 თეძიბულდ ლბემა ვერაჯა სისლბეუძარბელი, —
 სადაც სოგიეროს ლამის საათძი მოხუცებეძე
 წარმოსდგებიანო, ანბობენ & მოლანდებით უსულო
 ქქმსენ უოცსალსაო. ღმერთო, ღმერთო! თუ ამ
 მდგომარეობაძი გამოძელჳმა, შიშის წარი უსა-
 თუოთი შეძიძლის გონებასა & ევლს მკუდრები-
 სათჳს მაცაჯებინებენ; იქნება იჯთან თეძიბულდსაჯ
 გსტაჯო ევლი, გიგბის ამან მისსნს მუოქი, &
 მკუდარი გის ისსნის სიკუდილისაგან! — იქნება
 როძლისამე წინაბარის მკუდლს წეჯელო ევლი &
 თაგძი ვიცე. თქმ თითქო ასლაჯ გქქიდედე თეი-
 ბულდის ლანდსა, — როძეობს გქქის, იმას მკუდრე-
 ლსა! — მედექ, თეძიბული! — შენთან მოგელ როძეო!
 შენთჳსა გქქეძ. (ქაქის გამოცლის და ქმშისეგბეჯ
 დეცეძე.)

ხ ი ლ ე ტ ა IV.

ზღო გაბეღვის სსახლეში.

შემოვლენ დონნა ჭ მიძა.

დონნა. აჰა, მიძაე, ეს გასაღებები წაიღე ჭ სანუ
ლებელი მოგვიტანე კიდევ.

მიძა. სამზარეულოში გომშა ჭ ლელვს ჩირს
ითხრიენ.

შემოვ კაპაულოვტი.

კაპაულოვტი. მარათა, მარათა. დასიქრეთ, თორემ
აგერ მეორეთ უევილია მამალსა; სამი საათი
შუალამივამ გასული. (მამს.) ხეში კარგო მიძაე,
ერთი თუალი გადავლე სამსუაღებისა ჭ სარეს
ნუ მოერიდები.

მიძა. თქვენს რომ წამსნდეთ ჭ დიბსნოთ
ისა ჭსეობია; დედაკავის საქმე რაც არის, იმას
ხევენ გეგაკვირებთ; თორემ დამის თქვა თქვენს
არის მოვისდებთ; ავთ ვასიებთ.

კაპაულოვტი. ხევა რას მიუღ მოვიდები დედაკა-
ვთ. გვინა დამე არად ვამუჯეხივს თუ? იმდენი
სოცოვსლე მე მიქანდეს, მეგრამ ავთავი არ ვამ-
ხდარეარ.

დონნა. დიუ მართალია, მქეს ღრში დამუ-
რადისათვს არ დავიკეთარა. შეგრამ ძივთავი მე
ვივდებ ვურსა, რომ მქსლდებური ხეხლდებ

მოგაკუწობინო. (ღიზნულობით და მძიმე გულად.)

კანკალოცი. ეჭვსით, ეჭვსით?... ეგ რა არის, რომ მოგაკუწებს თქვენსა?

მსხურგია შემოვლენ და შემოაჯდნენ მამურებს, მეშინა და კლათებისა.

ბრძველი მსახური. მსარეულისათვის ვახლავს ესა და რა მოვასხებო, რა არის?

კანკალოცი. დახეხეთ, დახეხეთ. (ხარულით მსხურა ვაჟი.) მე სულელია! სიმელ მეშინა ვერ იმთავითა? მეტრებს დაუძახე და ის განიხილებს.

მეორე მსახური. მეტრებს რომ არ დაუძახო, მეშინა მეტი ვერ ვიბოვებო? არც ისეთი ვარაგი ვახლავთ, რაცგორცა ჰგონიათ! (ვაჟი.)

კანკალოცი. მე და ხეშინა დამეორამა, კარგი მახული იყო; ეს ძალიან მსარეული ხართა მეხლათა, ვილავ არის, და არ ვიცი. მეშინა უთუოთ ამის ჩემბარა, რადგანუ კარგი მეშინა თვეი ვახლავთ. დამეორამანის ვათუნდა. გრამოც ღარი დავჯახებ თაგისს მუსიკანკალოცი: აღმოთქვა და პირბაბის არ ვახლავს, რა თქმა უნდა. (მეშინა მალის მარჯვ.) აა, მესმის კიდევ. აა, მინა, მინა! — ჩემი დედაცა! —

მეშინა. მინა.

კანკალოცი. აა, ჩადი, გულთა ვამბოვებ და ცხინ ხარ; მე სიმელ მოგვეძახე. მათე მათე დახეხეთ! ვერ სიმელ მინამანდა. მათე მათე მეტრე, არ ვახლავთ? (ვაჟი.)

მ ა ლ ი გ ა V.

ქუთაისის ხეობა, ქუთაისის ვაჭარული ქუჩის კარავანსა.

შემოვა მიძა.

მიძა. ქალო! ქალბატონო! ვუკლივეს! — მე ჭ
 ზემო ღმერთმა კარგათა მძინავს. — ბატონო!
 ვუკლივეს! ქალო! — ბატონო მძინარავ! — ხედა ხსა-
 რულო, ხედა ანგელოზო! ხედა ასლით რძალით!
 ქა! ხედა რა ვჭქნა. კიდევ სძის არ იღეს! — მოუ-
 ლო ერთის ბურის მიღს ასლით ავსიან თუ?
 სუკონ დელოს ღამისას კი ბარბანს მოვცემ, რომ
 ბარბანსა შენ მიღის ხედა არ დაერთოს! — ღმერთო
 შემიწყალოსეთი მიღი ვაგონილია! უნდა ვაგაღვიძო, რა
 ვაწყობა. — ქალო! — ქალო! — ქალო! ხედა რა
 ვჭქნა! — დედა, ქა, თარემ იქ შემოვა, მე ვიცი
 შენი დახმარელო, ჭ არც მაშინ წამოშვებო. — ქა!
 განთავსდეთი! — განთავსდეთი ჭ ისე დაწოლილი.
 ვაგაღვიძოთ ასლით! — ქალო, ვუკლივეს; დიდმა
 შენოვს უფ... (შეიღვიძე ავსს შენებს და დაიკვირებს
 მაშინვე) მიძესწვით; მიძესწვით; თქვენსო გირიმე
 მიძესწვით; მომკვიდარა! ვაა შენ ხედა უბედურო
 თვეო; ვაა შენ ამის მომსწრებს; ვაა, ვაა, ვაა,
 ქალბატონო, ბატონო! (შეიღვიძე და შეუძლო)

შემოვა დონნა.

დონნა. რა დავცემოთ ქა, რა ვაგაღვიძებს?

ბიძა. ვაჟ მეს ვაიხუნიას, ღუუო!

ღიწნა. რა მისია, ღუუუუო?

ბიძა. დასიყუ დასიყუ! ვაჟ, ვაჟ, ვაჟ, ვაჟ...

ღიწნა. დიქროთ დიქროთ! — ძულო, სო-
ცოცსოცო! თვალი ვაღუ მუქობსეფ მუხა ქობიძე,
თორემ მოვჭკუდი, ეს არის. — მიძეხლოთ, მიძეხ-
ლოთ, ქრისტეასვიო...

მუჟი ვამულოცია.

ვამულოცია რა დეემართათ, რაღეს ავანებო
რომ ქალი არ ხამოცყავთ. სიძე რახნია მოვიდა.

ბიძა. სიღია ქალი, მოვიკება ქალი, მოვი-
კება; ვაჟ ხელს სოცოცსოცსა.

ღიწნა. დიქროთ, დიქროთ! მოძეკებოთ, მოძე-
კებოთ!...

ვამულოცია. რა... მიხეხნო! — ვადიქ-
ცოცხეფო! სისლიო მესხეგომია. დიდისნია სურს
გახუცხეგომია. თითქო მძეხსინოქრის ყვეოლოდნის-
ოქს ვიხვას დეუკრებო. — ვაჟ ამ ღლის მოძე-
ჩესა, ღუუო ბრუოთ, ბერი ცეცო უთბრუო!

ბიძა. ვაჟ ამ მუხს ღლის მოძეჩეს!

ღიწნა. რა! დიუო! რა სიმხელი ვეუთბო!

ვამულოცია. ესა მუძიკა სიკუდილი, თორემ-
დამე ქალი მოძეკა ზ მუვი დეუ დამოყენა. —

მუჟი ვაგრი ვაძვირეცია, ბრახნი ზ
მეხიუნეცია.

ვაძვირეცია. იმა, მხათ არის სისლიო თუ არა,
მეხიუნეცია წავიყვანოთ.

გამოუყვანი. მთა არის რამ წაყვანათ & გულთა გამოაყვანათ. — (მარსს.) რა! ძულა ხედა ქორწინობის წინაღამეზე სიკუდილო სწესება მეს ღანიძეულისა. აჰა! ვეფიცილი მისცან გაუყრბქუხილი. სიკუდილო უაფთოა ხედა სიძე; სიკუდილო ხედა მემკვდრე; იმას შერჩაფს ხედა ქალი; მე უნდა მოეჭამდე & უაფთოაფ იმას დაუცავო. სიკუდილო სიკუდილყო ერთ არის, თქ რაჲ არის სულ სიკუდილოასა —

მარსსი. მე რამ ასე მოუიმეხლოდ გულთა დღეებზედღათს დღის ვაყენასა, — ეს ხანსივი უნდა მქნს?...

ღონნა. დღეა წაყვანა, დღეა შეხეხნებოლო! ვადახეხნებოლოა რადანსძე ასეთი ცრუთა, ასეთი შერცხეხნებოლო დღეა ვადეა?... ერთას შულის მუცა არ ვამხნეფს, ერთას სიბრალის მუცისა, ერთას სისხარყოლის ქალისა, — ამსზედ მუცა სუცეში & სისაყმა არა მქონდესრა დედამწახედა & ისეჲ დედამწამ უმადგლოეთის გულოდამსლოთამ..

მარსსი. ვა უნდერჩებაც, ვა მუცა დღეა! ვა, ვა!..

მარსსი. ვა სიბეველო სიკუდილო! ვამაყრეფე, შამაყრეფე, დამკლო! ვა იმ დღის მასწარებასა. ქარწახეხნა დამარღვე; სიკუდილოდგოლო შამიძლო! რა! ხედა სიკუდილა, ხედა სიკუდილოდგე! ვა ხედა შამიძლო, სიკუდილყო ერთა სარა; მხედა მუცადარყო სიკუდილანს ხემსაჲსა. —

გამოუყვანი. ვა ძულა უმადარყო, მწუხარებამ

ვაჩაძე და მოგვლა, უმედობაში ვაჩაძე თან გაგიტანა
 ძულა! რა ხეტირთ იყო ასეთი უხელოება ქეძო-
 ვებისა, ღელსასწული ჩაგვიძალა და სისარული
 აძოგვებია. ვაჰ ძულა, ხეძო ძულა, ხეძის ხი-
 ტოვსლის სული, რაგორ? ძეგდარი სარ, ძეგდარი?
 ვაჰძე! ძეგდარა ხეძი ქალი, და ხეძი ხუცაძე
 იძისთა. —

ღაჯრენტი ვახუშტით, სირცხვლად უხდა
 მიგანსდეთ, რომ აგრე მივიხეიბეთათ თავი ძეგდარეობა-
 სავსე? ძეგდარი სარ არ ჰგოქრობათ მოგვრებით
 უხელოება ვარდიცილით? რაგორ არ იფიქრებთ,
 რომ ამ ხეუბარელს ძულში ღძერასაც კვდა თავისი
 წილი, რაგორც თქვენსა? რაც თქვენსა იყო,
 იმას სიკვდილისაგან თქვენ გერ მსხნიდით; რაც
 ღებთას იყო, ის იმას ძილდა, რათაძეცა დაიფარათ
 სახუცეველსა შინა სამარადისად. რასაც თქვენს
 მსწესდით, მსგერხვდით, — სხვა რა იყო, არ არა
 ზედი შისი, არ არა აღსრულება ყოველის თქვენ-
 ნის სურვილისა? და ასეთი თქვენც, სკობით,
 ქრწეხას რათ ვახუშტისა და უძი რათ აღვდა
 ვახსოვნებოთათა. აჰ! რა უგანძობელი ყოფილა
 თქვენს ძულის ხეუბარული არ უჩივთ ამ ვე-
 რად იმისს ვახილოვას? დიდის სხის სიკვდილად
 სულ არ ჰხიბნავს შედნიერებას; შედნიერი ის შე-
 ულოცა, რაძეგორც სიჭამუამით ვახუცეველს
 სიკვდილს. შეგანვე ურეძობის დეხა და ეს უსულია
 რეძი მოძვირება სენიერის ყრავიერებით, და ხეძე-

უღებისამებრ საუბგოებსა ცანსაჯმელითა მათრთესა.
 მაკლესიაში ვასასუწნებლად. როდესაც ხუწნი
 სუსტი ბუნება სმოვანებს, მაშინ ვადენთ ცრუძლე-
 შსა; მაგრამ გონიერების წინამე ვანსაგოცსია ცრუძლი.

კამაულოცი. დღევანდელი სსისხარული მომ-
 შადება სავლოვად ვარდავამცუქალა.

ლოვრენცი. ასლი თქუწნ ვამანდით აქედამ
 ჭ ვანემშადენით გემის ვასაყოლებლად. დანამა-
 ული ვაქუთ რამე თუ არა არ ვიცი; მაგრამ
 შეცოერება იკმუხვს თქუწნს თავსელა ჭ სულარ
 ვანარისხებათ; სუ წინააღუდგებით უსენავსის ნებასა,
 ვანუჯდელსა ჭ უსაღებელსა.

(ყოველნაგე ვაკლენ.)

მოქმედება შესუთე

ს ა ლ ვ ა I.

ქალაქი მსხუე. ქუხა.

ბოგის ბრძელი.

ბრძელი სისმარსა ზე მოლანდებასა თუ ვაჟი
 ჰყრება, კარგი ანაჟი უხდა მოძივიდეს რამე:
 სული ჰემი, ბავთნი ჰემის არსებისა, მსუბუქათ
 ზე თავისუფლობითა ჰქნის თავისს ცასცხვად; მო-
 ლიძარი ფიქრები როგორღაც უხუცველად მოლ-
 მოძივრებებს გონებისა ზე გულის; ზე მუცადრე
 დღევანდელის დილიდამ მოკიდებული ათქო-
 მიწას ფებს არ ვაკარებდე. — მესისმარა, გიჟამც
 მკუდარი დეჰსუდი ჰემს სავრდოას (სიარებულისა
 სისმარით, როდესაც მკუდრათა მსვდავს კაცი თავისა
 თავსა ზე გონიერებასკი მკრჩხილი აქუს.) იმისს
 მკრწნებარე კარხით გამოღვებული ავსდექ ზე
 ძეღმწადე ვარ შეთქი შეგონსა. თქ! რა ცადილი
 უხდა თუას ცხადი ურდოალები, თუ იმის მარდი-
 ლოცა სისმარო, ასე აღვსებს გულის სისარულითა.

მოუ. ბელითაშარი.

ბრძელი. ეგროხილამ ანაჟი? — ანა, ბელითაშარს
 ბავთნი ლავრებსის წიგნი ვაქუს თუ ანა? რა-
 ვარი მსუბუქის სავრდო ჰემი? მამა ჰემი როგორა?

ბმანდებ? რას მდგომარეობაში აძეოდავს ვუყოთ
გვს! მეორეა იმისათვის გვიბნავ ამას, რომ თუ
ვულოდვს კარგათ არის, ავსთ არა იქნებარა.

ბატონაშენი. თუ აგრეთ, ყველა კარგათ არის;
ამოვინ რომ ვულოდვს ამას იქით აღარა უშავებო.
განსუწმენით არის იმისი ვეუმი კანულოდების
აკლდამაში ჭ უკუდავი თუ ჭქონდა რამე, ის
ანგვითა სუბთან არის ასეთ. მე ხემის თუკლითა ვნახე,
აკლდამაში რომ მოსუწმენს ჭ ბავონს მოგასსენო
შეიქი, მაშინვე აქით გამოვსწივ; მომიდევვე,
ბავონო, ამისთანა სწუხარი ანდავი რომ მომაქეს;
შენი ბმანება რომ არა მქონდა, ვერ გავიბედავი.

ბოძეო. ხუ თუ მაართის ვს. ღმერთო
მოვიგია? ასეთ შენი აღარა მუერობა,
ბედა! — შენ ხომ იყო მაღვს ვდევდარ? სწორკ-
ლადი ჭ ქლუდი მომიმხდე ჭ უსენები მიქი-
ნავე, ამავე სკლამსეუ მივავ.

ბატონაშენი. მომიდევ ბავონო! ამ მდგომ-
არეობაში ავს ვერ დავახებებ. ვუდს ვერსედა
ბმანდებ, მეუდ ამკნოთი ჭ შეშინთ, არ შეუ-
ბინებარა.

ბოძეო. შეშინარი ხარ, ხედა ბატონაშენი!
წადი ჭ რაც გითხარი, ისა ჭქნ მამ ლავრენცის
წიგნი არა გამოუყვანებია?

ბატონაშენი. არა, ბავონო.

ბოძეო. კარგი. წადი ჭ უსენებო დამიმხდე
მეუ ვხლავ მივავ. (ბატონაშენი წავ.)

რომეო. (მარჯო.) ოჰ! ჯულიეტა! ამაღამ მეც
 შენთან ვქსნებდი. — ცელი უნდა შეგიწყობათ ამა-
 ზედ. (რადენსამე ხანს დაუქრავს.) ოჰ! დამრღეს-
 გელა ფიქრო! რა მარდათა ხარ, თუკი ერთსეულ
 გამოგვიდა იმედ გადაწყუმტვილი კაცი. — ერთი
 შეწყვილმანე მასსოვს, — აქ უნდა იდგეს სადმე;
 ხშირად შეგქმნებოდი ხოლმე, — მენძით მოსი-
 ლის მაძიარალს, დაღონებულს, წამოუბი დაქონდა
 ხოლმე. სიგამსდრე მასსოვს იმისი; გვყობა
 სივლანაკვს ძეგლების ძეგი აღარა შეუჩინებარა.
 ღარიბს დუქანში კუს სიღვი ქეონდა ჩამოკიდე-
 ბული, ზნით ვაჯგინილი აღიგავლონი, სხუა &
 სხუა თვე ზგბის კანი; თაროზედ ჩამოარიგებული
 ქეონდა უფროსი ერთად უარიელი კოლობი, —
 მარჯარა ჭიჭები, — ბუმჯები, — დათებული რაღაც
 რაღაცა თვსლები, თარი თუ სამი ფირფიცა ძეგ-
 ლი თასმა & ზონარო & ჩამდენიმე გამსმარი
 გარდის კონა, არეული დარეული & ცდილობდა
 საწყალი, რომ ყოველივე ღირველ ფასიანად
 ეხრუნებინა მოვაჭრისათვის. ამ უზომო სიღარიბის
 მხსიველი გიჯყოდი: საწამლოვის ვაყიდვა სასიკრ-
 დილოთ არის აღკრიშალოლი მანჯუაში; მაგრამ
 მაინც თუ დასჭირდა ვისმე, ისევ ამ ღაჯაკისა-
 გან თუ იყიდოს მეთქი. თითქო წინასწარი ვრ-
 ძნობა იყოთ, რომ თუთან მე დამჭირდებოდა. —
 უნდა მომყიდოს საძრალთა. (სასლებს ათულოვრებს
 გარემო.) თუ შემეცდარი არა ვარ, აქა სდევას

მეოხია. დღეს რომ უქმეა, დღეები იმეორება აქვს დაეცედილი. (არს უჩევს.) ჭკამ მეწურაილმანვე! —

ერთი კარი გვედგება და მეწურაილმანვე გამოიხედავს.
 მეწურაილმანვე ვინ არის ესა, აგრე რომ ჭურიალუებს?

რომეო. აქვს — გაუცემბე, ღარიბისარი ჭკამა, დაიჭვი, თარბოჯი თქირთა, — ერთი წამალი მოძევი, ასეთი წამალი, რომ ვისაც სოჯარესლე მოსწყენია, დალიოს ჭ მანამდისან ძარლუქში დაუგლიდეს, მეკუდარი დეცეს შირისა; ისეთი წამალი, რომ როგორც საბაძნის ცევა გააქრობს სოლმე კაცსა, ისე ამან გააქროს.

მეწურაილმანვე. მაქვს მეგისთანა წამალი; მაგრამ მანჯუაში სიკუდილით დაიხედა, ვინც გაჭბედავს ჭ გაჭყიდის. —

რომეო. შენისთანას გლახაკსა, ყელთამდინ სილაჯაკში ხაფლუელსა, სიკუდილისა გეძინიან? სიმძილი ზედ გაჭდევს სახეზედა; სილარიბე ჭ გაჭირდება შენის თქალუბიდამ გამოიხედებთან; ზედ ვახურავს შენში მეუძლევლობისა ჭ კიდევლა ეძებს ელთს გამძროთავს მეგობარსა ამ ქუჭყანაში ჭ იმის კანონში? ისეთი კანონი სომ არა არისრა რომ შენ გაგამდიდროს; მაშ რას გზუები კანონსა; გამომართვ ჭ გამოდი სილარიბიდამ. —

მეწურაილმანვე. ხეში სილარიბეა თანახმა ჭ არა ხება ხეში.

რომეო. მეც შესს სილარიბეს გაძლევ ამდენს

ფულს, ზე არა შეს ნებას. (მეწუროდმანე პინ შვეა, ასვე გამოთე მალე დე ცოტას ქაღალდში გახეზულს წამოს აღღვს რომეოსა.)

მეწუროდმანე. დასაღვეში რაშიმე რომ ჩაქ-
ყართ ესა ზე დალიათ, თუი გაცის სოჯოჯსოვეს
რომ ექთანდეთ შანსე მალე ვაგისჯემრებს.

რომეო. აჰა შენი თქრა! ეს უფრო მხელი
საწამლაგია სულისათვს, ეს თქრა ერთი აასად
უძევესს გაცეკულებს აქარმოგებს ამ წარმაგელს
სოფელში, ამ შეს საწყალს რაღასაუ წამალსვედ
რომ ვაგიდვს ნებასაუ არ ვაძლევენ; მაგრამ ამისს
ვაცემას განონი არაგის უკრძალავს. სწორე საწამ-
ლაგე მე მომეიდუ, შენ გე არა. — მშედობით,
ნური იეიდუ ზე ეცადე მოსუქდე. — აქმოდ, ხემო
მსსნელია მეგობარო, სოჯოჯით რომ საწამლავს
გემასიან, თან წამომევე ვულოვეს გუბომდის
ზე იქ მომესმარე, როგორც შევეძლოს.
(მეწუროდმანე ფულს დათულის დე პინ შვეა. რომეო წყა.)

ს ი ლ ვ ა II.

მატრა ლაგონტის სენაი.

შემოთე იოანე ბერია.

ბერია. ლარსო ფრანცისკანო, მშო ხემო,
სად ბმანდები?

ლაგონტა. ეს მშო იოანეს სმასა ჰეგეს. —

მანტუაღამ მიამანდეი? მძვობა შეს მისუთასა.
 რას ანბაბს რაძეო? ან, თუ წიენი მოუწყროა
 მიბოძე.

ბერი. მე რომ ვიასელო, ერთს მძას გემბედი
 ხეწნის წესის უცხებიშესლთაგანსა ჭ მინდოდა
 მეთხოვნა თან წაძომეოლიყო; (*) ის თურმე
 ავთამეოფებში დადიოდა რადგან აქიმობს ჭ
 ერთს სხლში მიეაგენ, რომელსედაც შედამსედ-
 უწლს გჭუ აულო, შესაყარი სნეულედა არის აქაო.
 დაეუბაშეუდიეს ორნივე ჭ ქლაქიღამ აღარსად
 გავსეწს. ამ მიწეწებით გეღარც მანტუას ვიასელო.

ლავერენტი. მამ ხეში წიენი ვის ვაატანე?

ბერი. აგერ აქვე ვასლავს. ვერც ვავსაენა
 მოვასვოსე ჭ ვერც შესთან წამომღებო კაცი ვი-
 შოვნე ყოველნივე გვერიღებოდნენ.

ლავერენტი. ოჰ! ბედგროული უბედურება!
 ხენის წესის სიწმინდესა ჭ მადლს ვჭეოცემ
 დიდად საჭირო იყო ეს წიენი ჭ ღმერთთან ინე-
 ბოს რომ ასე დაეჯახებას საზარელი უბედურება
 არა შეუდგესრა, მშაო იოანე! ვასწიე საჩქართო,
 ერთი რკინის კაცი მიშოვნე ჭ აქ მოძიოცანე-
 რაგოარც შეკემლოს ისეთის სიჩქარით.

ბერი. ახლავე, მშაო (წიუ.)

ლავერენტი. (მარჯო.) მამ მე მარჯო უნდა

(*) ფრანცისკანი ბერები ვარეთ უფს არას ღროს არ ვადედ-
 გამდნენ, თუ არა ოროზნი, რომ ვრთიერამანეთსეღ შეღა-
 მსედგესლობა ქქონიყოთ.

შევიდე განუღებების აკლდამაში: ამ სამს საათზედ
 მკუთიეცა გაძოიღებებს; დიდად იწყებს ხემგან,
 რომ ვერ გაცნობუ ყოველივე რომელსა; მაგრამ
 ახლავე მივსწერ კიდევ ზ მანამდისინ მოვიდოდეს
 რომეო, მკუთიეცას ამ სენაკში დავძალავ. საბრა-
 ლო! ცოცხალი სწევს მკუთრის კუბოში. (გაგა)

ს ი ლ ვ ა I.

სასაფლაო, საფლავებით გავსილი. უმასობელესად არის
 განუღების აკლდამის ძეგლი. ღამეა.

შემოვს პარისი და თან შემოქუეშბა პაცარა ბიჭვი: რომელ-
 საც ცალის კელით სანათი უჭიბავს და მეორეს აკლით
 ყვაფილებით სავსე კალთი.

პარისი. ბიჭო, ევ სანათი აქ მომეცო, შენ
 წადი ზ ააქ იყავ ფრთხილათა. მაგრამ არა; გა-
 აქრე; არ მინდა მსასოს ვინმე. შენ აქ დაწეპი
 ზ ყური დედაშიწასედ ექონდეს, რომ ფენის სძა
 თუ ვახნდა სადმე, ვაიგონო ზ დამისცუნო. ევ
 ყუაფილები აქ მომეცო ზ როგორც ვითხარ, ისე
 იყავი

ბიჭვი. ამ სასაფლიოზედ მარცო უოფნა არა-
 ფერია, მაგრამ რასა იქ.

პარისი. (დაუხლოვდება ძეგლსა, ძირს დემხოზა და
 შემდეგ ყვაფილებს დახნებს.) ყუაფილო მშუენნიერო!
 ყუაფილებით მოვიტენ სასპლოსა ამას
 საწყველსა! იჰ! უგრძნობელიო საფლავო!

შენ იპყრობ შენ შიშის რაც რომ უმძუნებრებს
 იყო ჭ იქნებლა უას ქეჭმეიას. შიშმძუნებრო
 ფულოეცა, რომელი მსუფეეს ანველონთა თანა,
 შიილე ეს უკანასკნელი პაციების უემის ნიშანი
 კაცისაგან, რომელი უოცხალს გვეწროდა ჭ
 მკუდარს უკანასკნელად გეხლმება. (სუქსან
 ვაიგონებს.) ეჭუ! უთუთა შიშის ვინმე (ადგება
 ზეგზე.) ვინ უნდა იყოს, რომ ჭმედაც ამ დროს
 ფეხით შემოლასუას ამ ადგილებიას ? ვინ არის
 რომ შიშლის ხემს ვალის აღსრულებასა ჭ წებსა
 ხემის სიუქარულის სეულისასა. ხეცა რა ვჭქნა,
 სანთლითაც შიშის! ღამეო, მანამდისინ შევიცეო-
 ზდე შენ დამფარე უოცას ხანს შენის სიძნელით.
 (მიეფარება.)

შოგა რომეო ჭ თან მოჭეუქშა ბალოთაზარო.
 რომელსაც აელით უჭირავს ბარი და რეინის კეცი.

რომეო. ეგ ბარი ჭ კეცი აქ მოძეცი; შენ
 ეს წიგნი წაილე ჭ სუალ დილახედ ადრე მამა-
 ხემს შიართუ. ეგ სანათიც აქ მოძეცი; შენგი წადი
 ასლთა. რაც უნდა ხანთა, რაც ვაიგონთა, არამც ჭ
 არამც აქეთ გამობრუნება არ ვაბედა. მე იმისა-
 თუსა ვარ აქ მოსული, რომ ერთი ხემს საცრფელს
 დავჭმედა ჭ ბეჭედი ავართვა, რომელიც დიდად
 ძურფასია ხემსთუს ჭ დიდად საჭიროა ერთის საქ-
 შისათუს. სულ გამეცალე აქედა; ისე წადი რომ
 აღარ მოიხედო: თუ გამობრუნებულსაო ჭ შემოვი-
 ხედავს რისა შერებთა, ვაა შენი ბრალი; ყოველის

დამსადგებელს ვაჭყორავ ლეკმა ლეკმა აგბაშო
 ზ. ეს შიშური სსსაფლავია მოვჭევიზო შენის საუღლუ-
 თებითა; სსსაჩუთი დრო არის მაგრამ; ხეში ვან-
 ზრისზე უფრო სსსაჩუთა ზ უფრო მძუნჯარეა;
 მიუთხილდი თუ შიშო ვაქმს. შესამოტეპულია რომ
 ვაჭყარებულმა ფოცხესწამა შევიბრალოთ, ადულ-
 ვებულმა ზღუტამა არ დავარზობ ზ ხეშვან შუნა-
 ლეგბაგი ყოვლად შეუძლებელი იქნება. ეს იყოღე
 ზ მშუდობითა.

ბალოთზნარ. ვიასლეტი ბალოთზ, ვიასლეტი-
 სულ აღარ მოვეკარები.

ბრძევი. მაგითი შენს ვრთველესს დამიმ-
 გოცემ. ამა, ეს წაიღე. (ერის უულოა სესე ქისს
 ალღეს.) იტოცხლე ზ ბედნიერი იყავ. მშუდობითა
 ხეშო ბალოთზარ.

ბალოთზნარ. (ფლავ.) ავრე იუბს. მაგრამ შე
 აქ მივიძალეტი სადმე როგორღავ შევად არეუ-
 ლია ზ არა შეთანია კარგი ფიქრი შექონდეს რამე.
 (მიუფარება.)

ბრძევი. (დუხსლოვდება მელსა.) სსამეგლო-
 უფსკრულა! სიკუტდილის ქეშსკნელოა; შენ დან-
 ჭაქე ვანა, რაც რომ უძრავსესი ვაშახნდა ქეშ-
 ვანაზედ? — ამა ვნახოთ, ვამიღებ კარსა თუ არა.
 (ზინის კივით დაიწყო ს მოქმედებას და გააღეს მგლის
 კარსა.) ხუ ვეშინია, ერთს მსხესწრალს კიღევ
 შემოაჭყირავ შენს ვალიძებულსა პირსა.

პარისი. (დამაოულად მდგომი.) ეს შეთანია ის

გაგებულა, ის სამაგელი მონტევი, ჩემს სატო-
ფოს ბიძაძული რომ მოუკლა ჭ ისიც იმის ნა-
ღუჭლით მოკლა. იქნება აქ შეურაცხება ჭსწადღეს
რამე თავისის დასოცილებისა? (დაუსლოფება ჩონი-
ოს და შექსასესს) შეაყენე ეგ შენი შრომა, ავაწა-
კო! მკუდრებსაც აღარ ასუჭნენ? ჭა! შე კაც-
მკუდრული, შენა! სულ წაწყებდილო! შედექ ჭ
აქ წამოძეე; მე დამიპყროსარ განონის ძალითა,
დროა შენის სიკუდილისაცა.

რომეო. სწორეთ არის დრო ჭ მეც მაგის-
თხსაცა ვარ აქ მოსული, ემაწვილო კაცო! ნუ
ერხი სასოწარკვეთილს კაცსა; ჭსოობია განვლვო,
თავი დამანებე. ეს მკუდრები წარმოიდგინე, რო-
მელთაც ფესითა ჭსთელაგ ჭ შენი დამსხველი
მშიშროება ამ ფიქრძან მაინც მოგიფლობს. —
ემაწვილო კაცო, გეგვიდრები, მუხლმოდრეკით
გეგვიდრები ნუ შეგეგვიდრ განსაცდელში, ნუ გნე-
ბავს ჩემი შეშფოთება, ნუ დამაქნფინებ სზნდისსა
ასალის კაცკუღითა! თქმ! გამშორდი ღუთის
გულისათხს; ვაფიცებ ყოველსაგე, რაც რამ
მუროფასი მიგანხია ქუჭყანაწედ, განშორდი, —
შენი სოცოცსლე ჩემსას მიჩეგენია ღმერთმა სომ
ოცის, რადგან შე სსაჲ მოსაკლავი მკერი აქა
აღარაგინ შეგულება ჩემს თავს ვარდა. ჩემსედეგ
ვარ შე აქ აღჭურვილი. იცოცსლე ჭ ჭსთქ
როდისმე, რომ ჭსოცსლეგ უგრძობელის კაცის
მოწყალებითა.

პარისი. ზენც შევარცხნა ზ, შენი ვედრებაცა ზ შენი მოწყალეობაცა. დამსამავე ხარ ზ შემიპყრისხარ.

ბოძეო. მანც არ იძლი, ვაგეფეარ? მამ კარგი ზ თავი დაიფარე, თუ შეცდილია. (სიღებს ვაიპობენ და შეეპიან.)

ბ.ჭი. დმერთო ხემო, იბრძან! ვაგიქცე, ყარაულის შეეცვლინო.

პარისი. (წაქცევა სსიუქდილოდ დაჭრილი.) ოჰ! მოგჭკუდი! მანცვეო! ლუთის ვეულისათხ, ვაღვეგ საულაგი ზ მანდ დამდე, ვულოივასთან. (მოუჭეცა.)

ბოძეო. ხემმა სულმა, აგრე ვიქ. — ვნსიოთ ვინ არის. — მერაუციოს ხათესაგი, კოთილძობილი გრაფი პარისი. რაღასაც მეუბნებოდა ხემი მსახური ვნსეგდ რომ მოვდიოდით ზ მე ვურს ვერ უგდებდი. ვულოივას პარისს ირთავდაო, მეცნია ამას ანბობდა. იმან პითხრა, თუ მესიზმრა როგორმე? ან იქნება ვულოივას ანბავს რომ მეუბნებოდა, ხემმა არეულმა დიქრმა წარმომიდგინა ესა? ოჰ! ძელი მოძევი ეძაწვლო გავო. შენი ზ ხემი საველი ვრთად ვოფილან ხაწერილნი უბედურების წიენძია ზ ვანსხუზნეგოვად საულავს მოვცემ საველოვანსა. საულავსა? საულავსკი არა, ვაბრწეიხუზნეგოვს სსახლეს მოვცემ საღაც ვულოივას ვანისხუზნეგებს; საღაც ვულოივას ვანისხუზნეგებს, იქ საულაგი რას ჰქვას? სსახლეს ვანათლებილი ზ ვანხუზნეგული. (მეღანს პარისს უღამაში.) აქ ვანი-

სუწნე გუამო, სადაცა გვლავს გუამი თუთანაც
აქ დაფლული, (რამდენსაჲ ხანს მღუპარედ არის.) ბევრ-
ჯველ უხანავთ ღიმილი მომაკუდავის პირსედა;
ეს ღიმილი ის სათელია, სიკუდილის ღამეში რომ
ელავს. — მეცა მაქვს ეს სათელი, მეცა. (ღაგო-
ნება გულოვას გუამსა.) ოჰ! ხეძო საჯრულო, სიკო-
ჯხლის ფასად საეჭარელო ცოლო! სიკუდილმა
მოგცაჯა სუნნელი სული, მაგრამ მშუქსნიერები-
სათუს გი გეოა დაუკლიარა. გეოა, გეო დაუძარ-
ჯსებინარ. ისევ ისე ჰსუფივს მშუქსნიერება შენს
ძარჯნის ტუჩებზედ, შენს ვარდის ღოუებზედ.
სიკუდილის ძაგი ღრმა გეო გადმოგფენია სასეზედ.
ეს იქნება შენ იყო თეიბაღდ! — აქ რომ მდებარებ
შენს სასსლეულოს კუბოში. ოჰ! რასა ვიქ შენის
სულის დასამჰუვებლად ამაზედ უმეცესსა, რომ
იმავე გელით გავაქრო შენი მკუთელი, რომელ-
მაც შენი ემაწვილკაცობა ევაქრო! მომიჯვევ ბრა-
ლი, ხეძო საეჭარელო ცოლის ძმაო! აჰ! გულოვცა,
სათაეჭანებლო! რათასარ აგრე მშუქსნიერი; რათ
მაფიქრებინებ, რომ უსსეულო სიკუდილი შემოგე-
ჯრფა ზე მე წამართვა შენი თაგი? დავიფერი, რომ
ეს ცივი ღანდი, ეს გაუძამლარი, უსარჯო ზე
უჯნაური რამ არსება, აქ იმისთუს იეოს შენთან,
ამ სიწყრდიადეში, რომ შენ გიყოლიობ? მერე
არ შეძინია იმისი ზე მეც შენთან ვიქნები, აღარსად
გავალ ამ ბნელის სასსლოდამ; მეც აქ დაგჰრებები,
საფლავის ტეიბთან, სიკუდილის მოსამსახურეებთან;

აქ დავიკვდრებ ჩემს საუკუნოს განსასუქნებელსა;
 ებას მიუძღვნა ჩემს მკვლარს ბედის წერასა ჯ აქ
 დავასუქნებ ამ განსასუქნელს სსეულსა, სიცოცხლით
 მაძურაღსა; ახა, თუალებო, ერთი შექსევეთ კიდევა;
 ელებო, ერთი მოესვიენით კიდევა; ახა, ცუხებო,
 უკანასკნელს სუნთქვას რომ გზას აძლევთ სოლმე,
 ახა შექსევეთ კანონიერის ამბოხის ყოფითა ეს
 შეგარულობა ჩემი ვეუთიეჯახთანა ჯ გარიგება სი-
 კუდილთან. (უბიამ პატარა ტიქს ამოიღებს და სწამლავს
 შავ ხაჭურის.) ძოღი ჩემო წინამძღურო, ჩემო
 მწარვე თვის შესადარებელი! სასოწარკვეთილო
 მენაგეო, შეამსხუროე კლდესა ეს მუწლი ნავი ჩემი,
 ხელარ აყოვნებ. ვეუთიეჯ! შენაჯსა ვესტამ!
 (ღაღებს.) ბარაქლა შეგროილმანვე! მართალი მსაქუ,
 მსტრის შენი წამალი. უკანასკნელ კოცნა კიდევა ჯ ..
 (მელს მოკიდებს ვეუთიეჯს და მოკუდება.)
 მეორე მხარედა მოდის პატარა ლეზრენტი, ნიზით და
 ზკინის გველი.

ლავრენტი. დამიფარე წმიდაო ღრანცისკ!
 რამდენგზის წავაწყედი ამაღამ საფლავის ქუჩებსა,
 დაღალული ჯ სნიერებისაგან უძლურა! — ვინასარ
 მანდა? — ვინ არის, რომ ამდენს ხანს შეკუდრებ-
 თან ჩხება?

ზალოზარ. მე ვასლავარი, კარგათ ვიჯნობთ მამაო!

ლავრენტი. პათასარ? ღმერთმან ვაკურახნობს,
 შულო! ის აა სახითია, რომ ავრე უსარგებლოდ
 ტიებს უნათებს იქა? თუ თვალი არ მატყუავებს,
 კანკულეცების მეგლშია მეონია.

ბატონაზარ. დიას, მამაო! ჩემი ბატონი გასვლავს
იქა, თქვენნი მეგობარი.

ლავრენტი. როძეო?

ბატონაზარ. როძეო.

ლავრენტი. ღმერთო მოწყალეო? რასანია იქ არის?

ბატონაზარ. სასვეარ საათსეგ მეტი იქნება.

ლავრენტი. არ იქა! მეც იქ მივალ; მოძეე თანა.

ბატონაზარ. მე ვერ ვიასლები; ბატონს წასული
გჭეონივარ; სიკვდილი მექადა საძინელის სწითა
თუ აქ დარხი ან მოკარება გაძინებდვო.

ლავრენტი. იყავ მაძ; წაივლო მივალ. — შიში
მიძეოძს როგორღაცა; ვთრთა, კი არა მოძს დარ-
იყოსრა?

ბატონაზარ. მანამდისნი მე მოკლებდა, იქ
თითქო ჩემი ბატონი ჭ ერთი სსუა ვიღაც იბრ-
მოღენ ჭ ის სსუა მეკუდარი წაიქცა.

ლავრენტი. (მიმაჟლო.) როძეო!... გაძეე, გაძეე!...
ეს რა სისხლია; — ეს რა სისხლით გასურილი
სძლები ჭყრია აქა? (შევა მეგლში.) როძეო! ღმერთო
რა ფერ მისდილია! — ეს ვილა არის? — როგორ!
ნარისიუც აქა, თავისს სისხლში მკურაფი! — დიდებულო!
როძელს უადვს საათს უნსაგს ამეგარი საწარელება?
გულოეცა იღძებს. (გულოეცა იღძებს დანელა წაქმოსღება.)

გულოეცა. მღუღელო მძუწლელო! — ჩემი
მეუღლე სად არის? კარგათ მასხოვს სად უნდა
ვიყო ჭ იქაცა ვარ. — ჩემი როძეო სად არის
(გარეგამ სმოფანება ჭემოხისის.)

ლოვრენტი. (დიდა ზეზინებული.) გარეთ სმ
 ისმის! — ძულო ხეძო, განუტევე ეს სამეოფი:
 უძალესმა ძალმა, რომელსაც გამოძიება ხეჭნ
 არ შევიძლია, უოველივე ანგარიში მოვუძალა.
 ადექ, წამოდი. ძენი ძეუღლე ავერ მდებარებს,
 მკუდარი, წარისიც ისე; წამოდი, წამოდი. წმიდას
 მონასტერში შევიყვან ზე მოლუქეს დებს ძიგბა-
 რუმ. გამოკითხვა დროს სულარ ჰკარგავ, თორემ
 შესმის, ყარაულები ძიარბიან. წამოდი, ძე გამოძე
 საცხარელო ჯულოიეცა. (სმოვანებას ვაწყება.) ოჰ! აქ
 ყოფნა აღარ ვაიბეძება. (გავ გარეთ..)

ჯულოიეცა. წადი, თუ წასვლა ვინდა. მე აქა
 ვრჩები! აძას რას ვუძედე? ტიქა უძიარეს კელში
 ხემს სატრფობსა. ჰო, საწამლოვი დაუღვეია ზე იძითი
 ძიოუღვებს თავი!! ბიროცო, სულ დლიე ვანა?
 შესს ვულოიეცას ვრთი წუჭთივ აღარ დაუღვე?
 დამატალე; ტუხებს ამოვიწოწნი, ზედ შევრჩებოდა
 რამე, რომ ძეც მიწამლოს ამდენის ტანუხსავან
 ზე ძეც ავრე საუკუნოდ მიძამინოს. (ჰკოცნის.)
 ტუხები ცხელი ვაქუს.

პირველი მტუშლი. (გარეთ.) პატარა ბიჭო!
 წინ ვავიძივლ! რომელს მსარეწვდა?

ჯულოიეცა. — ყაყანი? მოდიან? აბა, მოვრჩეთ
 ზე ვავთავოთ. (რომელს ხანჯალს ჰსცაცებს კელსა და
 ამოძირობს.) ოჰ! ხანჯალთა სასურუჭლო! ხემი
 ვულო იქონიე ქარქაძათა. (გულში დაცემს); მანდ
 იყავ ხავებული, რომ ძალე მოვჭკუდე

(ლეცემო რომეოს გუმბეჯ და მოგუდემა.)

პატარა ბიჭვი. (გარეთ.) აჲ, ამ მხარესედე, სანათი რომ ანთია.

პირველი მცუშლი. აქ სისხლი აქცევია. ეს სასაფლაო სულ უნდა დათვლიერდეს, თქუწნ სამმა შემოიარეთ ზ ვინცაეინ ნანოთ დაიჭირეთ; (სამნა მცუშლნი წავლენ.) — რაღაც სამინელება მომხდარა აქ! ეს გრადი პარისი მოუკლავს ველასაც! — ავერ, ჟულოვცა! ნეტა რაგჭენა; სისხლი ჰსდის ორის ღლის დამარხულსა. თქუწნ ირბინეთ ზ მთავარს მოასხენეთ; — თქუწნ კანულეცთან გასწიეთ; — თქუწნ მონცევისთან; — სსუშმა ეს სასაფლაო მოათვლიერეთ. (მრავალნი მცუშლთავანნი აქეთ იქით წავლენ) — სამინელი საქმეები მომხდარა აქა, მაგრამ ჟერკი არა ვიცითრა.

მოვლენ სამდენიმე მცუშლები და მოყვო პალთასარ.

მეორე მცუშლი. ეს რომეოს კაცი დავიჭირეთ აქა.

პირველი. — ყური უვდეთ მანამდისინ მთავარი მობმანდებოდეს.

მოვლენ სსუშ მცუშლები და პატრს ლავრენცის მოიყვანენ. მესამე მცუშლი. აჲ ეს ბერი, კანკალეძს, ოხრავს ზ ტირის. ეს ბარი ზ კვეცი ყელში ეჭირა ზ აიქით მიდიოდა.

პირველი მცუშლი! — გასაოცარი ანბავია. მაგასაც ყური უვდეთ. —

მობმანდება მთავარი და მისნი თანამსლებნი.

მთავარი. ეს რაღა ებედურება, რომ ვათენებასაც აღარ აცალა ზ დილის განსუშნება შეეკმალა?

მოვლენ კაპულეტი, დონნა მის და სალსი.

კაპულეტი. რას ჭნიძნავს ეს ღრიალი, ყოფლის მსრიდამ რომ ისმის ქალაქში?

დონნა. სალსი სულ ვარყთ არის გამოცვნილიო? ზოგი რომეოს იმასის; ზოგი ჯულოეცას; ზოგი პარისს ზე ყველანი აქეთ გამოიბიან.

მთავარი. რა არის, ეს ყაყანი რომ ვეგსმის?

პირველი მცემლი. აქ, ბატონო, პარისი ვლია მოკლული, რომეო უსულო ზე ჯულოეცა, ორის დღის დამარსული, მაგრამ ჯერ ისევ ცფილი ზე თითქო სულ ასალი დაკლულიო!

მთავარი. ასლავე გამოიკუთიეთ ყოველივე ზე შეიჯყეთ როგორ რა მომხდარა. —

პირველი მცემლი. აა, ბატონო, ეს პერი ზე ეს რომეოს მსასური დავიჭირეთ აქა, ძეგლის გასაჯყსი იარალი ჭქონდათ თანა.

კაპულეტი. ღძერთო ძლიერო! შეჭყდე, შეჭყდე ხემო ცალო, როგორ ვადმოჭყსხსრიალებს სისსლი ხუჭსს ქალსა? სანჯალი ვულში ურჯვა ზე რომეოს ქარქაში კი ცალოერიას.

დონნა! ვაა ხემი პრალი! ეს ვონებით ვანუ-რომელი საშინელება არას მოასწავებს, თუ არ ხემს აღსასრულისა.

მოვე მონჯევა და თან მოჭყუჭყა მრავალი მისი კეტი.

მთავარი. აქმოდო მონჯეგო! ვათენებამდის ამდგარსარ რომ შენი შული ნახო იმისს ვათენებ-ბანედ მოძკუდარი.

მონტეგვი. ვაჰ მე, უბედურსა, ბავთნო! წუსელოს
 ცოლი მომიკუდა; შულის ვადგების მწუსარებას
 ვადაჭყუა თანა ჭ სსუა რაღა უბედურება კიდევ
 ხემს მოხუჯ თავსა?

მთავარი. აქამოდი ჭ ჭნასავ.

მონტეგვი. ოჰ! უწყალო შულო! ევ რაღა
 აგეტკობათა, რომ მამას ვადაურბენი წინა, საფურავში
 არ ჩამასწრასო!

მთავარი. შეაყენეთ ევ თქუცნი ღრიალი, მანა-
 მდისინ საქმეს გამოვარკუცვდეთ ჭ როგორ რა მო-
 მსდარა შევიჯვობდეთ. — მაძინ მე თავს დაგიდგე-
 ბით: ხეძი მწუსარება წარუძღუტსა თქუცნს მწუსა-
 რებას ჭ მიიყუანს, თუ საჭირო იქმნა, თუთ სა-
 ფურავადის: ახლაკი მწუსარებამ მოთმინებას და-
 უთმოს ადგილი, რომ ვაგიგოთ რამე. — აქ მომ-
 ეგარეთ ევ დაჭერილები. —

ლავრენტი. საგტუო ვეგლასედ უბედესი მე
 ვარ, მთავარო, თუძუა უბრალოჯ უბედესი: დრო
 ჭ ადგილი მდებს ბრალსა ჭ მე მოვასხენებთ
 ყოველსავე, ხემს ვასამცუენარსაჯა ჭ ვასამართ-
 ლებელსაჯა.

მთავარი. ჭსთქუ ჭ ვეამცენ რაჯ იჯოდე.

ლავრენტი. მოკლედ მოვასხენებ ყოველსავე.
 რომეოხს რომ სედაფთ აქ მიჯუტალებიჯოსა, მეუღლე
 იყო ჯუღიჯესი; ჭ ჯუღიჯეა, აქევი მდებარე,
 ცოლი იყო სარქუენო რომეოსი. თუთ მე დავწერე
 ჯუჯარი. იმავე დღეს თებაღდს შეემთხუა სოკუტლილი

ზ ასალს ნაქორწინებს იმისს მეუღლეს განაჯი-
 უება, ამ ქუესენითგან განმდევნი, არა თვინაღობის
 სიკუდილმა, მეუღლის განაჯიუქებამ შეიანერა
 ჯუჯიანი უსომოს მწუსარებიითა. (ანუღეს.) თქუენ
 იმის მწუსარებისგან გამოსაყურანად ზ გასამსია-
 რულებლად, ძალა დაცანება განიზრახეთ, ზ ნარისს
 შერთვას უბირებდით. — მაშინ მე მომხმენა ზ
 სასწარმკუესთილებით აღიარა ხეშთან, რო თუ მე
 ვერ ვისხენ ამ განსჯადელისგან, უსაჯილოდ თავს
 დაიკლავდა. მაშინ დასამინებელი სასმელი მიგვეცა
 რომლისაგ თუხება გამოკდილი მქონდა ზ რომელ-
 ძაც დროებითად სიკუდილის სახე მქმანსა. მაშინვე
 რომეოს ვაგნითვე ეს ანბავი, რომ ამალამ აქ
 მოსულიყო ზ ჯუჯიანს საფლავივად ამოყუ-
 ნაზედ მომხმარებოდა იმისს გამოღუპების დროსა.
 მაგრამ წიგნი რომ იოანე ბერს ვაგვარებე, ის ბერი
 აქ შეიანერეს, ქლაქივად გარეთ აღარ გაუშუესს
 ზ წესელის წიგნი მივე მომიჯანა წესელის.
 მაშინ მე წავლე მარჯო, რომ გამოღუპებაზედ აქ
 დავსწრებივავ ჯუჯიანს, გამომეყურანა ზ ხემს
 სენაკში დამეძალა, მანამდისინ რომეო მოხუცობს
 მოახერხებდა; ზ აქ რომ მოველე, დასოჯილები
 დამხუენენ კეთილშობილი ნარისოვ ზ რომეოვ.
 მაშინ გამოვლუმა ჯუჯიანს. შოგალი გიგვიდრე
 რომ თან გამოდუოლიყო, მაგრამ თავისი უბე-
 დურებით ყოველად დანყრობილია აქ დარჩენა
 ირხია ზ უსათუოდ მოიკლა თავი. ყოველივე

რაც მოგასხენე, ვიციდი მხოლოდ მე ჭ ხემს გარდა ვუთლიეცას ძიძამ. თუ ეს უბედურება ხემის ბრალით მომხდარ იყოს, დამსჯოს განიხმა შეუბრალებოდა ჭ მით მოძიხლოვოს მეცა ბუნე-ბითის აღსასრულის საათი.

მთავარი. ხუჭუნ. ვოველოთუს ბავთოსან კაცად ვიციბობდით ჭ ღუთის მოეჭარე ბერად, — რომეოს მსახური რომელთა? — შენ რას იცევ?

ბაღთაზარი. ვუთლიეცას სიკუდილის ანბავი მე მიუცანე აქედამ ხემს ბავთოსსა. მაშინვე აქეთ წამოვიდა, ამ სასაფლაოზედ მოვიდა ჭ ძველში შევიდა. მამასთან წიგნი მოძუა. აჲ აქ ვასლავს ის წიგნი, დამითხოვა ჭ მიბმანა თულა გამობრუნებულსარ ჭ მოძკარებისარ, უთუოთ მოგეტლავო.

მთავარი. აქ მახუჭუნე ევ წიგნი: ვნასოთ რასა სწერს. გრამის ბიჭი სად არის, ყარაულს რომ შეატყობინა? — აბა, ბიჭო, რას შურებოდა აქ შენი ბავთონი?

ბიჭი. ყვაგილების დასაფენად ვიასლოთ აქა; მე მიბმანა, შენ იქით იდექით ჭ იქით გიდექი. დრო აღარ გამოვიდარა, რომ ვიდაც სნათით მოვიდა ჭ ამ ძველის კარს ღება დაუწყეო. მაშინ ხემი ბავთონიც დაგინახე, სძალამოღებულთი მიდი-ოდა იმ კაცსედა ჭ მე ვავიქეც ყარაულს შევა-ტყობინო შეთქი.

მთავარი. ამ წიგნში სწორეთ ისე სწერია, როგორც ბერმა ვვიანბო; — ჭ ბოლოსა მსწერს,

სწამლავი ვიციდე მანტუას ერთის მწერტილმა-
 ნესაცან ზე აქ მოველ, რომ თავი მოვიკლა ზე
 ჯულიეტას მიუწეს სამარადისოთათ. (მაშობედავს.)
 სად არიან ასეთა ერთმანეთის დაუძინებელნი ძვრე-
 ბი. — კანულოვო, ზე მონტეგო! აჲ, მწარე ნაყოფი
 თქუქსნის განხეთქილებისა: ზეკუერი განგება სწო-
 რეთ იმას ვიკლავთ, რაც სისარული იყო თქუქსნ-
 თუს ამ ქუქსენიერებაში ზე სიუქარულითა ჰხვის
 თქუქსნს სიძულილსა. ზე მე, რომ თავალზედ გელი
 მივიფარე ზე თქუქსნს უთანხმოებას არა დავსდიგრა,
 მე ორს ნიფსავს მოვაკლდი. ეგვოს გარდავსდა,
 ეგვოანი დავისაფენით.

კანულოვტი. ოჰ! მონტეგო, მშაო მონტეგო!
 გელი მოძეცი, შენი გელი: სხუას არასა გთხოვ
 ჩემის ქალის პირის სანსაფათა.

მონტეგო. მეცს მოვცემ. მშაო! სასხენებელს
 აუგებ წმიდა ოქროსას: მანადისინ ვერობას თავისი
 საყელი ერქმოდეს, ამარცავნებით მიიძუწრდნენ
 თითსა ზე იცეოდნენ: სასხენეელი ჯულიეტასი
 არისო, ჯულიეტასი, რომლის უკეთესი არცასად
 ქალი ყოფილა ზე არცა ცოლიო!

კანულოვტი. მე რომეოს აუგებ აგრეთს
 სასხენებელსა. ვაჲ ამ ჩემსს გარეგებასა.

მაიკარნი. ამ განთიადმა ისეთი გულის საკუენი
 დასავენა გამოაჩინა რომ მსუ იმალუს მწუსარე-
 ბისაცან. წადით ზე ითანარაკეთ ამ შემთხუწგანზედ.

ზოგია დასასრული, ზოგია საბუდეველი. (*)
 ისეთი საურაღედათ ახადი არსად ვაცონილა,
 როგორც ეს ახადი ვუთიევას ჭ რომეონი.
 (დაძლეობას.)

დასასრული.

(*) ეს იმ შიოსრობიდამ არის, რომელმაც შგესპარს
 შაელი ეს ღრამა დაუფუძნებია. იქა ქსენოს, რომ შიმა
 დაქარგესო, რაცოდ შენის ვასდილის ქორწინება არ ვამოა-
 ცხადეო; რომეოს შსასური ვანათეისუელეს, რადეან ბაქონის
 ჰმანებას ასრუდებდა და ბრალი არაქონიარაო; შეწყობილმანე
 ქსენოს და ხამოაპსესო და ბაქონმა ლავრენცმა დღენი
 თხსნი დასრულია სინსულში და ვანდგილმამიო.

ღამაყება.

როდესაც ამ დრამას ვჭაართმნიდით, ვიცოდით, რომ უფ. იოსებ გიორგის მეზუბალოგი, თავისს დასავლეთის ქუჩებში მოგსაურობის დროს, გერონასაც ეოფილიყო ზ რადგან იმისს უცდნათ მოუქარებასა ზ გამოძიებლობასა საკმაოდ ვიცნობთ, ვჭსახნავეთ შეუკუთბინებისა ხუჭნთვს, არის რამე კიდევ სსენება რომეო ზ ვუღიუჯასი გერონაში, ან როგორ იცუვან იქ იმათს ანბავსა?

რაც მასუნი მივიღეთ, აქვე ვბეძღვთ:

«ზემო იჯალაში, რომელსაც უწოდებენ ლომ-ბარდო გენგვიის სამფლობელოს აქყო კუთვნილს აუსტრიის იმპერატორისა, არის ქალაქი გერონა, მდებარე იჯალაის უბოლოის მთის პირსა, სადაც ხამოუდის მდინარე ჰო. ეს ქალაქი ეოფილას შუა საუკუნებში სამთავრო სავსოფრებელი. აქ არის ღირს შესამხნეგნი მუჭლნი მუნობანი, ამქოციატრი ნირველს საუკუნებში ჭრომაელებთაგან აღგებული ზ შუა საუკუნებს დაძიებონა მუნობანი. მათ შორის ამ ქალაქის სიასლოფს მთასეღ ორი დიდი სსასლოფაერთი მეორესეღ სამ ვერსსეღ მოშორებით, ნირ ზ ნირ ერთს წვერსეღ აღგებული ორივე შესავსის არწივეკადრობისა, კოშკებით ზ დიდის

ვაღაგნებით შემოზღუდულნი, რომელთაც უწოდებენ
 ღღესაც მონაგვის ჭკანულეცის სასახლებს. ეს
 არიან სასახლენი რომელსი ჭკულოეცასი, შიგ
 ქლაქშიაც არის ღღესაც ჯულოეცას სასახლე,
 მაგრამ ეს შენობა შეუცულოა აუსტრიის იმპერა-
 ტორს ახლის შენობით, რომელიც არის შერი-
 ცხული საჯელმწიფოთ, მსოლოდ უბძანებია იმპე-
 რატორს შესავალი კარი დაუგეონ ცელმეუსებლად
 ჯულოეცას ანბის მოსახსენებლათ, საიდგანაც შე-
 სულა რომეო მასკით დაფარული სახანავათ ამ
 მშქწნიერის ასულისა. ეს კარი არის მსეგსი
 საქართველოს მქწლის ჩქწულების ალაკაფის
 კარისა, აგურიით ჭკათაის კლდით აღგებული.
 ამას ვარდა არის მქწლი სასაფლათ დიდის
 შიგრცისა ქლაქის ნაირის შუა საუკუნობის
 დროასა მალაის ვაღაგნით შემოვლებული, შიგ
 ბლათ ვაკეთებული ღღესაც მცენარებით სავსე,
 როგორც აქუსთ ჩქწულება იტალიაში სასაფლათს
 ვაკეთებისა. შიგ არის ის მქწლი ებპლესია ისევ
 სე აღგებული ჭკუსხოგრებელი მონასტერიც
 ბერებისა, ესკი დანერგულია სოვან ჭკარ სცხოფ-
 რებენ ბერები. აქ ვნასე ებპლესიის კარიბთან მქწლი
 ერთი დიდი კუბო წითელი მარმარილოსი ორის
 ვქამის ჩასახვენებლათ ვაკეთებული, სარქქწლი
 აღარ აქუს რომელიც მქწლს დროებში მონარგით
 წაუღიათ უცხო თესლათ ჭკამტურებათ ვაუ-
 ყიდიათ. ამ კუბოსაც ვარშემო ნაირები ესლაც

აქვს მომტკირეული წვრილ წვრილათ რომელსაც
 მოგსაუზნი ყიღულობენ ერთი თეთრი შაურაანის
 სიდიდეს სუთმანეთათ ჭ მეტათ, როგორათაც მეც
 ვიფიდე მტარის სასსოვარის ანბის მოსაგონათ.
 ამას აკეთებინებენ ბეჭდათ ცელისთუს ჭ აწვრინე-
 ბენ წყდ არს ახლს ფ. რ. ეს არის ის კუბო,
 რომელშიაც იყვნენ გერონის მთავრის ბძანებით
 თრნივე გუბანი ერთათ ჩასუწწებულნი: გულოივცა
 ჭ რომეო; ჭ ის ებკლესია, საცა ვადუნადეს დას-
 თლავებელი უკანასკნელი წირვა გულოივცას ჭ
 იმას ვარე ასლო ადელი, სადაცა სის ძირწედ
 კუბო დადემული ყოფილა როგორც აქვთ დღე-
 საც შემღებულთ ჩუწყულება, ვიდრემდის მარმარი-
 ლოს კუბოს ვაკეთებინებდენ: რომეო, აქ ამ ვალა-
 გნითვან ჩამოსვომილი, რადვანც კარს ლამით
 ჭკეცამდენ, აღსრულებულა გულოივცას საფლავთან.
 ამ ებკლესის შესაგაოთან მონასტრის კარიდორში
 არის კედელწედ იმ დროსვე დასაწყული შემოსვევა
 ესე. რა ვანკურგებით ვაცუნულან ბერები სახთლებ
 ანთებულნი სმიანობის ვავონების გამო ჭ წას-
 დვომიან კუბო ასდილს გუბანსა გულოივცასსა ჭ
 მოსგეულს რომეოს, რომელნიც ყოფილან კიდევ
 ცოცხალნი ჭ მათს თვალწინ აღსრულებულან.
 შემოსვევა ესე მომსდარი არის ყოვლის ებკლესიან
 გამოსული ჭ არის ჭეშმარიტი ამბავი მიღებული
 მთელი ივერობანისაგან.

დღესაც ჭეიდიან გერონაში ფერადით ლიცო

გრაქიით ნახაცს ეუთიეცას ფორთარეცსა, ღამე
 ბაღში სასასლიდგან ბაუკონსეცად ვადმოდგარი
 ჩუძათ მისულა რომეოს ელაპარაკება; ყოველი
 მოგნაური გამგლელო ამ ქალაქში ყიდულობს
 თან წასაღებათ, ვითარუცა ღირს სასსოგარს ფორთ
 თრესა. ვიდრემდის იჯაოთა იქნება, სასელი მათი
 არ აღმოიფსურება. ესოდენს ყამს ვაუვლითა იქ
 შეოფს ეს ანბავი როგორუც წინა დღით მომსდარ-
 იყოს ესრედ აქუსთ დაბეჭდილი გულსეც ყოველთ
 სუთთ ნაცარიდგან მოსუცეებულეებამდინ.

იოსებ ზუბალოვი.

